

PERRY RHODAN

188

K. H. Scheer

ŽIVÍ MRTVÍ

Přeložil Jaroslav Kuťák

Atlan mohl vědět, jak zdegenerovaní jsou Kahalové. Výjimku netvořil ani Perk, který doprovázel šest zoufalců, kteří více či méně otevřeně přiznávali svou demoralizovanost.

Rhodan měl skutečně vědět, že na žádného Kahala není spolehnutí, jedná-li se o technické záležitosti, problémy anebo dokonce logické úvahy.

Rhodanův emotivní výstup tedy nepřinesl ovoce. Bylo čistou iluzí myslet si, že by nás ta podivná podlouhlá loď mohla odvézt na Zemi. Muži z Kahala nedokázali určit potřebný kurs a nastavit odpovídající naprogramování. Nechali nás odletět v dětinské víře, že udělali vše, co nám dlužili.

„Pátý vnorný manévr!“ řekl vysoký Pozemšťan. Stál se sevřenými pěstmi a mírně nakloněný nad monitory.

Moc toho neukazovaly, ledaže bychom hvězdnou chudobu tohoto galaktického sektoru považovali za zajímavou.

Snažil jsem se ignorovat přechodovou bolest z lineárního prostoru do Einsteinova vesmíru. Každý se o to snažil!

Vyrovňovací absorbéry vesmírné lodi buď nebyly nastaveny na naše fyzické požadavky, anebo jsme se v průběhu posledních událostí tělesně natolik vyčerpali, že jsme toho teď vydrželi méně.

Nyní, po pátém manévru, jsem si už bytostně uvědomoval, jak se můj organismus brání té nepřetržité zátěži.

Buněčný aktivátor mi na hrudi silně pulzoval. Vedlejší účinky se projevovaly i při obnově buněk silněji než obvykle.

Perry Rhodan se otočil. Tvářil se zarputile. Nehnul jsem se z

pohovky. Jednak jsem se cítil pohodlně a jednak jsem i odtud mohl otevřenými dveřmi sledovat dění na můstku, ve kterém nebylo živáčka. Jenom vybavení, přístroje a zařízení, které bylo cizokrajné a nic mi neříkalo.

Vedle ležela zrzavá Mory Abroová, dcera vůdce Neutralistů Lorda Kositche Abroa.

Reginald Bull spal s otevřenými ústy. Při posledním manévru konstatoval, že ho akce „let domů“ začne zajímat teprve, až někde přistaneme.

Mutant André Noir a specialista USO Melbar Kasom seděli na pohovkách. Mlčky vzhlíželi k Rhodanovi, který očividně zápasil sám se sebou o sebevládu.

Byli jsme vyčerpaní. Psychická zátěž ze čtyř týdnů obav z injekce jedu, která se nakonec ukázala jako zbytečná - přestože jsem si stále ještě nebyl jist, že jed zůstane docela bez škodlivých následků - nás velmi oslabila. Byli jsme převáženi z planety na planetu, až jsme nakonec dorazili na tu nejpodivnější planetu, jakou jsem v životě viděl.

Senilní životní styl Kahalů mi dával zabrat víc, než invazní snahy insektoidních Flooků, kterým se díky našemu zákroku nepodařilo dobýt planetu Kahalo.

To byla jenom jedna z epizod na naší strastiplné cestě. Nejzásadnějším objevem na Kahalů byl Velký Kahal, obří technické zařízení ve tvaru šesti mohutných pyramid, jejichž funkci jsme si neuměli jednoznačně vysvětlit.

Melbar Kasom, obr z extrémní planety Ertrus, si rozpačitě odkašlal. Tento jeden z nejspolehlivějších specialistů USO cítil vinu za náš osud. Muž jeho síly snášel porážky z posledních měsíců ještě hůře než my. Kasom si namlouval, že by se býval mohl víc snažit. Jeho poslední teorie byla nejodvážnější ze všech. Tvrdil, že už jsme mohli dávno být v bezpečí, kdybychom se bývali ihned po našem únosu na Geendooru zachovali chytřeji.

Možná, že měl dokonce svým způsobem pravdu, ale nyní už to stejně bylo jedno.

Obrátil jsem se k Mory, ale když si toho všimla, ukázala mi záda.

Vzdychl jsem a napřímil jsem se. Melbar Kasom okamžitě vstal. Jeho mohutná postava ihned zaplnila kulatý prostor, který Kahalové spoře zařídili nábytkem.

„Zůstaňte sedět, Melbare," upozornil jsem ho. „Pokud se nepletu, budete své síly ještě potřebovat."

Ertrusan nešťastně vzdychl a posadil se.

Protáhl jsem se. Sice jsem předstíral znužené zívnutí, ale mutant mě prokoukl. Hypno Noir se na mně usmál, ale v tu chvíli se mi zatočila hlava a spadl jsem zpátky na lůžko. Vesmírná loď znovu přešla do lineárního prostoru. Obrazovky normálního zaměření zhasly a v uších mě rozbolelo hvízdání a hukot nadsvětelného pohonu. Tentokrát to chvíli trvalo, než bolest ustoupila.

Když jsem se pak uvolnil, Rhodan se vpotácel do naší kajuty. Ztěžka ke mně usedl.

„Helou," pozdravil jsem ho. „Jak se vede, První Administrátore?"

Mory se zachichotala,

„První Administrátor? Čeho? Téhle kocábky? Už byste se měli vzdát svých snů o velké moci, Perry. A vy také, Atlane. Zatím jste ani nepovažovali za nutné se mne zeptat, co si o téhle situaci myslím já."

Rhodan si masíroval žaludek. Tlumeně řekl: „Copak? Že byste dokázala přemýšlet? A odkdy?"

Zaprskala jako podrážděná kočka. Byla krásnější než kdykoliv předtím.

Perry se usmál.

„Neplývejte energií, Mory. Takže tedy dobrá, co si o naší situaci myslíte?"

Ladně odhodila dlouhé vlasy z ramen.

„Vážně to chcete slyšet?"

„Jestli mi chcete sdělit, že už nejsem galaktický politik, nýbrž jenom pouhá loutka, tak to si rovnou šetřete dech. To už víme sami."

Škodolibě se ušklíbla.

„Muž bez moci, aha! Jste něco takového, že? Od chvíle, co vás Vůdce z Plophosu unesl, už uplynuly tři měsíce. Co myslíte, že se

mezitím stalo v Galaxii? Zmatek nad zmatek! Vražďení a válčení! To tvrdím já!"

„Ale, ale, nesmíte Pozemšťany tolik podceňovat, slečno. Mí přátelé na Zemi nejsou padlí na hlavu. Řekl bych, že stáhli naši flotilu z vesmíru, aby utvořila kolem Sluneční říše neprostupný ochranný prstenec. Vašemu Vůdci z Plophosu bych naprosto neradil, aby jednal neopatrně."

„Iratio Hondro není žádný můj Vůdce!" vyjela zlostně. „Vy sám nejlíp víte, jak zarputile proti němu bojujeme. Jednoho dne získají Neutralisté moc nad Plophosem a já vtáhnu včele bojovníků odporu do New Tayloru!"

„Netvrdila jste náhodou před několika hodinami, že se domů nikdy nedostaneme? A teď si právě odporujete."

Vmísil jsem se do debaty: „Vraťme se k tématu. Zanechme sporů o tom, jestli se z téhle létající pastičky na myši někdy dostaneme. Podle toho, jak dopadne tohle dobrodružství, dopadne i váš vlastní boj."

„Vy o mých schopnostech snad pochybujete?"

Naše pohledy se zkřížily. Oči se jí leskly jako zelené, tajemné horské jezero. Dívala se chladně.

„Ne, nepochybuji o nich," přiznal jsem. „Docela si umím představit, že ovládnete soustavu. A kdyby se vám konečně podařilo trochu zkrotit vaši explozivní náтуру, možná by se z nás nakonec, mohli stát dobří spojenci." Usmál jsem se na ni. „Nepokoušejte se poučovat deset tisíc let starého muže, slečno."

Zašklubalo jí to rty. Pak se usmála a chlad z očí jí zmizel.

„Takže Perryho spojenec, říkáte," pokračovala. „O tom si můžeme promluvit. Samozřejmě, že budu požadovat zvláštní výhody."

„Požaduje náhrdelník z medvědích drápů dřív, než dostala medvěda," zamumlal Reginald Bull v polospánku. „Ne tak hlasitě, prosím! Potřebuju klid!"

„Nechápu, jak se takový ospalec mohl stát maršálem Sluneční flotily," vyjela zrzka.

Bully se zašklebil.

„A taky jsem Viceadministrátor," řekl a znovu usnul.

„Tohle tajemství nikdy nepochopíte," poznamenal Rhodan. Oddechl jsem si. Pozemšťan už se probral.

„Takže co si myslíte o naší situaci?" vrátil jsem se k tématu? Ztrácíme se v neplodných debatách."

Přikývla a spustila.

„Poslední vnorný manévr lodi prokázal, že se stále více vzdalujeme galaktickému centru. Blížíme se k oblastem, chudým na hvězdy. Letíme ke spirálovitým výběžkům Eastside. Pravděpodobně se nyní už nacházíme zhruba šedesát až sedmdesát světelných let daleko od oblasti lidského a arkonidského vlivu."

„Tuto skutečnost jsme už také zjistili."

Přikývla.

„To je potěšitelné, pane Lorde Admirále! Já jsem o vašich galaktonautických znalostech nikdy nepochybovala... nyní máme přece jen ale jednu drobnou šanci. Takzvaná východní strana Galaxie je z podstatné části ovládána bluesanskými národy. A my víme, že se ty talířovité hlavy od doby odstranění gatasanské nadvlády pořád jen perou. A tam, kde se mezi sebou perou, budou pravděpodobně i pozemské pozorovací lodě."

„Aha!" Rhodan se mírně napřímil. „Zdá se, že jste kápala na myšlenku, kterou se zabývám už od startu. Živě si vzpomínám najeden ze svých posledních rozkazů. Zněl totiž v tom smyslu, že musíme co možná nejpřesněji sledovat veškerý pohyb flotily Bluesanů. Prosím, pokračujte."

Dívali se na Pozemšťana jako na zjevení. Mory se mračila.

„Cože? Takže vy jste s tím už počítal? Asi se tomu budete smát, ale tentokrát vám dokonce věřím."

„Tak to jistě chápete i historickou úlohu Země," ozval se Noir. „Mory - proč vlastně vy a ti vaši Neutralisté neuznáváte vedoucí postavení Země? Copak jsme vás někdy do něčeho nutili?"

„První Administrátor chce po bývalých koloniálních světech, aby neudržovaly žádnou vlastní zahraniční politiku!" vysvětlovala.

„A bude to požadovat i nadále," namítl Rhodan. „V galaktickém měřítku není možné, aby si každý malý koloniální vládce tvořil vlastní

zahraniční politiku."

„Ještě si o tom promluvíme," pohrozila kráska. „Docela určitě si o tom ještě promluvíme, První Administrátore! My Plophosané jsme nejmocnějším národem v pozemském mocenském vlivu. Požadujeme plnou svobodu."

„Země utváří veškerou zahraniční politiku a u toho taky zůstane. Ale nechme planých řečí. Chcete k naší současné situaci ještě něco říct?"

Jako kočka a pes" oznamoval mi můj logický sektor. „Ona samozřejmě ví, že on má pravdu, ne? "

Můj extramozek tohle musel vědět. Nijak jsem mu neodporoval.

„Co se týče strážního křižníku ve východním sektoru Galaxie - inu, v tomto ohledu nechci přednostní postavení Země nijak zpochybňovat."

„Vřelé díky."

„Nechtě mě konečně domluvit, Perry," vyjela na něj. „A vy, Melbare, mě laskavě přestaňte tak drze okukovat. Vím sama, že mi Kahalové ušili kombinézu až moc na tělo."

„Cože?" podivil se obr. Takhle překvapeného jsem ho ještě neviděl. „Poslouchejte... vy..."

Ale Mory jen mávla rukou.

„Doufejme tedy," uzavřela téma, „že nás nějaká loď Pozemšťanů zaměří, jen co dokončíme cestu. Jsem přesvědčena, že tahle vesmírná loď někde přistane. Samozřejmě, že to nebude na Zemi, ale to nám bylo všem jasné předem. Bylo by nesmyslné doufat, že by ti tupci z Kahala dokázali propočítat odpovídající kurz."

Odmlčela se. Když nikdo nic neříkal, zbledla. Její plet' se podobala mramoru.

„Jste nádherná žena, Mory," řekl jsem. „Nezlobte se na nejstaršího muže v Galaxii, že chce být galantní."

Sklopila zrak a přikývla. Rhodan si mně pobaveně prohlížel.

„Velké nebe nad galaxií - on snad žárlí!" tvrdil můj extramozek. Odkáslal jsem si.

„Co to mělo znamenat?" zeptal se Perry.

„Nic, jenom pouhé konstatování. Mory, nepřišla jste s žádnou novinkou. Tento odhad situace je nám všem dávno dobře znám. Musím se sám sebe v duchu ptát, kde asi tahle automatická loď přistane. Po posledním manévru jsem pojal jisté podezření. Domnívám se, že se automat orientuje podle určitého naváděcího signálu, který je stejně starý jako planeta Kahalo. Myslím, že přistaneme na světě, na kterém stvořitelé tohoto létajícího zázraku postavili základnu. Ale je zcela nejisté, co tam na nás čeká.“

„Zase Kahalové?“ zjišťoval Bully.

„Ne, žádní Kahalové,“ odpověděl Perry. „I když to na první pohled vypadá logicky. Skutečně lze předpokládat, že se automatika řídí podle spojovacích impulzů. Jinak ani nelze vnorný manévr vysvětlit. Obávám se však, že tam, kam letíme, už žádné pozemské křižníky nebudou. Blížíme se k okraji Mléčné dráhy. Mezi námi a Zemí leží deset tisíc světelných let a sto miliard sluncí, ze kterých je známo zatím jen několik. Nic si nenamlouvejme, přátelé.“

„Pokud budou nablízku Bluesané, pak tam budou i lodě Pozemšťanů!“ rozechvěle a zarputila tvrdila Mory. Nedokázala své zoufalství už déle skrývat.

Kasom si k ní přisedl.

„Klid, maličká - jen klid,“ konejšil ji, ale hlas se mu třásl. „Zatraceně, já nemůžu vidět malý holky brečet. U mě doma jsou tahle Velké desetileté děti...“

„Ale no tak...“ usmála se Mory mezi slzami.

Perry se otočil ke dveřím.

„Pojď, Atlane, ještě jednou si prohlédneme kontrolní automaty. Třeba něco objevíme.“

Vstal jsem a následoval jsem Pozemšťana. Nebylo tam nic, co by se dalo objevit - ne na palubě vesmírné lodi, jejíž vybavení spočívalo na technických poznatcích nám neznámého druhu.

Šestý seskok do normálního prostoru. Kroutili jsme se bolestmi žaludku. Proklínal jsem Kahaly, kteří nás unesli na svou planetu jenom proto, že si neporadili s neškodnou invazí. Flootové totiž

neznali ani atomovou energii.

Zato Kahalové disponovali dědictvím po vysoce vyvinuté civilizaci, před kterou jsme mohli leda smeknout. Ovšem přechodové absorbéry této prastaré lodi se nehodily na delší lety. Kromě toho nám docházely zásoby potravin. Melbar měl značný apetit.

Rhodan se vpotácel na můstek. Následoval jsem ho. Mory se chvěla, Bully klel a André Noir se marně pokoušel potlačovat sténání. Jenom Ertrusan si držel úroveň.

„Tak tohle nám tedy ještě scházelo," poznamenal Rhodan.

Držel jsem se rámu dveří a následoval jsem jeho pohled. Taký jsem se polekal.

Rozzářené hvězdné nebe centra už dávno nebylo vidět. Jenom zářivé obrazovky prozrazovaly tvar svítící elipsy Galaxie. Čelní monitory naznačovaly, že tam na nás zívá černá tma mezigalaktického prostoru. Daleko vpředu se rýsovalo ultramarínové kulovité seskupení.

To ale naši pozornost nepoutalo. Dokonale fungující obrazové přístroje a zaměřovače vesmírné lodi nám zprostředkovávaly pohled na děsivé události.

Tisíce vesmírných lodí, jejichž tvar odpovídal bluesanským konstrukcím, se mezi sebou pobíjely silou všech zbraní, které tento gigantický národ kdy vyvinul.

Bezohledná temnota prostoru byla rozčesávána bezpočtem světelných prstů. Filigránová pavučina zelených, červených, bílých a modrých paprskových drah označovala bojiště.

Těsně před námi, jenom asi pět miliónů kilometrů daleko, explodovala jedna loď Bluesanů. Diskovitý obří křižník se najednou nafoukl do kovové bubliny, která se ve zlomku vteřiny proměnila v eruptní plynový míč intenzivně modré barvy.

Mířili jsme přímo do ohniska neštěstí. Křičel jsem. Kasom nesmyslně padl k zemi - jako by nebylo jedno, v jaké poloze ho má zastihnout modrá atomová smrt.

Ale nestalo se nic. I když - něco přece jen, přestože jsem s tím nepočítal.

Dosud klidný let, provázený bzučením lineárního pohonu, byl náhle přerušen gigantickým zavytím agregátů.

Tenhle zvuk jsem znal! Zaslechl jsem ho už před deseti tisíci lety pozemského času, když jsem od vrchního velitele arkonidské flotily dostal rozkaz letět s elitní letkou ke Sluneční soustavě, abych se tam postaral o klid a pořádek.

Tohle byl zvuk, který vydávaly vysoce výkonné reaktory, aby zásobily energií ochranné silové pole lodi. Tři sta metrů dlouhá a čtyřicet metrů široká loď z Kahala se otřásala. Zátěž musela být obrovská.

Pak ječivé zvuky utichly. Byli jsme z nejhoršího venku. Kasom mi pomohl na nohy a čistil prach z mé potrhané uniformy.

„Au!“ okřikl jsem ho. „Pozor, vždyť jsem poměrně normální individuum z masa a kostí!“

„Odpusťte, pane,“ zabručel obr tak hlasitě, až jsem se lekl.

Přeběhl jsem za Rhodanem. Napjatě se díval na řadu monitorů na galerii. Dva paprskové výstřely dopadly na naše ochranné pole. Doutníkovitá loď se znovu otřásla, ale k žádným škodám nedošlo.

„Soustředěná účinná palba,“ věcně konstatoval Reginald Bull. „Budeme muset letět méně než na třicet procent rychlosti světla, aby nás talířovitý hlavy netrefily. Jejich zbraně jsou fakt mizerný, co si vzpomínám. Kdyby tady byl jeden jedinej pozemskej bojovej křižník s ultradezintegrátorem nebo dokonce s transformačníma dělami, byly bysme teď už mrtví. To by tadle kocábka nevydržela.“

„Přesto je ta jejich palba nepříjemná,“ konstatoval Rhodan. „Každý začátečník umí zamířit a zmáčknout spoušť, a oni začátečníci nejsou!“

Do ochranného štítu lodi opět narazila salva paprskových drah. Tentokrát už nás náraz srazil na podlahu.

„Teda absorbér fakt nic moc,“ ulevil si Bully.

Na monitorech už nebylo možné rozpoznat jednotlivé vesmírné lodě. V sektoru, kterým jsme museli prolétnout, jich byly tisíce. To znamenalo, že se neustále blížíme k ohnisku bojů a zvyšuje se nebezpečí náhodného zásahu, který by nás mohl osudně zaskočit.

„Pryč odtud,“ zvolal Rhodan. „Zpátky na zád! Kasome, uzavřete

pancéřové vstupy."

Pozemšťan vyskočil, strhl k sobě potácivě stojící Mory a vrátil se do prostoru mužstva. Znali jsme jenom část paluby a sálů lodi. Cestu ke strojovně jsme však už absolvovali několikrát. V duchu jsem znovu pomyslel na nádhernou mašinerii, která i přes své minimální rozměry dokázala produkovat takové množství energie, které nevyrobil ani náš nejmodernější Kalupův konvertor.

Můj poslední pohled na monitory způsobil, že jsem zasténal. „Klíňová útočná formace křídelních jednotek," poznamenal Bully. „Pánové se od nás učí. To je dobrá ofenzivní linie, takticky vyzrálá.“

„Máte utíkat a ne vést vojensko-vědecké debaty!" okřikl jsem ho.

Kasom za námi zabouchl dveře vstupu. O kus dál před námi právě Rhodan a Mory vstupovali do pancéřové vpusti střední paluby. Než jsem k nim dorazil i já, znovu to se mnou praštilo o podlahu. Potom jsem zase ucítil žaludeční nevolnost, což jednoznačně potvrzovalo, že lodní automat v poslední chvíli zareagoval. Naše loď tedy opět vplula do lineárního prostoru mezi čtvrtou a pátou dimenzí.

Tentokrát mi trvalo déle než jsem se vzpamatoval ze šoku. Vytí agregátů ztichlo. Teď už jsme zase slyšeli jenom uspávající syčení lineárního pohonu.

Čekali jsme, až odezní bolest. Rhodan mezitím tlumeně poznamenal: „Měli jsme štěstí. Automat nepřešel do meziprostoru kvůli akutnímu nebezpečí, ale jenom proto, že právě v tu chvíli zachytil a zpracoval potřebné naváděcí signály. Co to znamená? Nacházíme se v okrajové oblasti Galaxie. Že bychom letěli k jiné Galaxii?"

„Budou tu někde nějaké pozorovací křižníky Pozemšťanů?" neodpustila si Mory.

Ale než jsem stačil odpovědět, klid byl přerušen ostrým zaječením. Trhlo to se mnou, jak jsem se lekl.

V mžiku nás znovu zaplavila vlna bolesti. Ponorný manévř byl natolik mučivý, že jsme ani nesebrali síly k vyhledání můstku. Zaječení strojů těsně před manévřem bylo neobvyklé. Nic takového se tady zatím nestalo. Mělo to tedy snad znamenat, že jsme blízko cíle?

Zároveň totiž naskočily normální, podsvětelné stroje.

Hluboké dunění těchto agregátů na mě působilo konejšivě. Prozrazovalo totiž, že jsme skutečně na místě určení. Dosud ale pořád ještě nebyl vypnut lineární pohon. Loď se vynořila, zaměřila pozici a opět se vrátila do meziprostoru.

Museli jsme být u cíle!

„Kasome," zasténal jsem, „odneste mě na můstek. Můžete chodit?"

Gigant ke mně přistoupil a vzal mě do náruče. Pro Ertrusana nebylo těžké držet dva muže v levé ruce a pravou si otevřít dveře.

Na můstku nás opatrně položil. Hned jsme se zadívali na monitory. Viděl jsem žluté slunce normálního typu. Hvězdy tohoto druhu obvykle mívaly nějakou planetární rodinu. Tady ale kromě slunce nebylo vidět nic.

Ozývaly se jednotlivé přístroje, ale jejich vyhodnocení pro nás bylo španělskou vesnicí. Nejistota zůstávala, dokud se nerozsvítila další obrazovka.

„Aha!" řekl Rhodan. „Už je mi to jasnější. Tohle je systémový naváděč nebo snad hyperrychlý hmotový zaměřovač. Vida - to slunce má přece jen tři planety. Právě protínáme oběžnou dráhu vnější planety."

Taky jsem si toho všiml. Monitor zprostředkovával obraz žhavého míče cizího slunce a k tomu ještě tři různobarevné body odlišné velikosti.

Planeta číslo tři očividně patřila k největším plynovým obrům, jaké bylo možno objevit na chladných, vnějších oběžných drahách. Číslo dvě byla zajímavější. Rhodan na ni ukázal.

„Velká asi jako Země, střední vzdálenost od Slunce. Číslo jedna by mohla být typem Merkura. Pravděpodobně se žhavým povrchem. Pokud vůbec někdy přistaneme, pak jenom na čísle dvě."

O jeho odhadech jsem nepochyboval. Každý zkušený kosmonaut by dospěl ke stejným závěrům.

Vstal jsem. Kasom mě okamžitě popadl a držel na nohou. Když jsem promluvil, hlas mi zněl drsně a lámaně.

„Kdybych já velel téhle lodi, teď bych nařídil nejpřísnější klid na

lůžku. Při téhle rychlosti nepřistaneme dřív než za tři až čtyři hodiny. Možná, že máme dokonce šest hodin času. Odpočiňte si a seberte síly. Před odpočinkem se něčeho najezte. Když budeme zírat na monitory, nepovede to nikam."

„Tohle je nejlepší návrh za poslední týdny," mínil Rhodan. „Kasome, můžete mě odnést zpět na lůžko?"

Nakonec jsme měli na spánek jenom čtyři hodiny, ale stejně to bylo dobré. Cítil jsem se čerstvý a plný síly.

Na čelních monitorech se třpytil výřez povrchu planety. Byl to velký, modrozelený svět s rozsáhlými oblastmi mračen a očividně turbulentně se pohybuujícími masami vzduchu.

Hutná zeleň naznačovala pralesní porost. Mohli jsme jenom odhadovat, ale zdálo se, že na planetě bude kyslík i voda.

Rychle jsme dojedli poslední potravinové rezervy. Kasom spolykal obrovské množství jídla, nebo spíš načervenalé kaše, o které tvrdil, že mu leží v žaludku jako beton. Její výživná síla však byla vysoká.

Dunění motorů změnilo tóninu. Loď se připravovala na přistání.

„Tam dole bude pěkné horko," mínil Rhodan. „Pohoří jsou extrémně vysoká a nížiny porostlé džunglí. Co myslíte, narazíme tam na nějaký inteligentní život?"

Pootočil se k Andrému Noirovi. Mutant se nedíval na obrazovky. Seděl v křesle, s rukama zkříženýma na hrudi, měl zavřené oči a sondoval parapsychické vlny kolem sebe. Neodpověděl.

Loď mezitím klesla níž a vlétla na noční stranu planety. O pár minut později však nad obzor znovu vyplulo žhavé slunce a rychle stoupalo po nebi. Venku zuřily bouře a vichřice.

Tupý nos robotského křižníku byl namířen na rozlehlou náhorní plošinu. Jednalo se o ploché pouštní prostranství bez jakékoliv vegetace. Několik tisíc metrů vysoká plošina spadala do údolí prostřednictvím terasovitých výběžků.

Noir a Kasom vykřikli téměř zároveň. Nemusel jsem se ani ptát na příčinu jejich úžasu, protože i já jsem na monitorech uviděl město.

A ne jedno - tohle byly dokonce dvě poměrně rozlehlé osady, oddělené úzkou, hluboko do pevniny zasahující mořskou zátokou.

Nebyla nijak široká, měřila dvě stě, možná tři sta kilometrů. Letěli jsme asi v deseti tisících metrů, ale loď stále klesala.

Bezesporu měla namířeno na tu náhorní plošinu.

O pár vteřin později jsem spatřil obrysy pyramid!

Rhodan mlčel, Bully tiše zaklel a Kasom zamručel, jako by se chystal do útoku.

„Už zase pyramidy!" poznamenala Mory se špatně předstíraným nezájmem. „Vypadá to na nějaký menší Kahal, že? Jestli i tady narazíme na zdegenerované Kahaly, vzdám se svého zaměstnání."

„Máte vůbec nějaké?" zeptal se Perry.

„Jsem galaktický politik!" odpověděla posměšně. „A tam dole to opravdu vypadá na pyramidovou základnu ztraceného národa, kterému v podstatě vděčíme za tuto dlouhou zábavnou cestu."

Nic jsem neříkal. Tato teorie měla něco do sebe. Náš automatický křižník byl jistě naváděn impulzy, které přicházely z těch tří pyramid dole.

Byly pět set metrů vysoké a měly čtvercové základny. Ale na tomhle světě stály jenom tři a vyznačený kruh smrti tu byl menší. Pyramidy tvořily rovnoramenný trojúhelník. Dokonalá symetrie.

Rhodan si zkontroloval paprskomet a mutant řekl: „Mentální impulzy, překrývají se navzájem. Zachycuji mnoho smyslových vjemů. V těch dvou městech musejí žít milióny myslících bytostí."

„Kahalové?" zeptal jsem se rychle.

„To v žádném případě, pane. Jejich vlnovou délku znám. Zdejší inteligentní bytosti myslí intenzivnějším a sebevědomějším způsobem. Žádné projevy degenerace."

„Máte něco víc o jejich myšlenkovém obsahu?"

„Ne, pane, já nejsem telepat. Zachycuji pouze bezpočet pocitových momentů, které budu moci rozluštit jenom pak, až poznám mentalitu a stupeň kulturnosti těchto lidí."

„Připravit k výsadku!" nařizoval Rhodan. Zdálo se, že je opět naplněnou svou starou energií.

Rychle jsme se vydali na cestu. Mechanický výtah nás svezl o dvě stě padesát metrů níže k výstupu z lodi. Oba výstupy byly už

otevřené!

Opatrně jsem nasál proudící vzduch. Byl dobře nasycen kyslíkem, byl cítit slanou vodou a zahnívajícými rostlinami - a byl překvapivě suchý! Při tak vysoké hustotě vegetace bych to nečekal.

„Ale neudusíme se," zavrčel Kasom. „Aspoň něco!"

„A nezmrzneme!" dodala Mory s nešťastným úsměvem na rtech. Na vysokém čele se jí hustě tvořily perličky potu.

Při těchto teplotách jsem se cítil poněkud lépe než Pozemšťané. U nás na starém Arkonu dosahovala průměrná denní teplota vyšších hodnot než na Zemi. Ani Kasoma to vedro netrápilo. Slunce planety Ertrus bylo velmi horké.

Čím níže vesmírná loď klesala, tím zřetelněji jsme viděli pyramidy. Také byly vytvořeny z narudle zářícího kovu.

„Kdybych jen věděl, kdo je postavil..." mumlal si Rhodan. Nikdo neodpovídal. Podobné otázky zazněly v minulosti častěji.

Přistání nebylo znát. Loď dosedla velmi měkce.

Znovu zaznělo poplašené zvonění. Pochybovačně jsme na sebe pohlíželi. Bezpečí na palubě doutníkovité lodi bylo stále ohroženo, ale tam venku na planetě to mohlo být případně ještě horší. Přesto jsem se pevně rozhodl.

„Já každopádně vystoupím!"

Sledoval jsem vyjíždějící rampu, které se na lodi používalo místo antigravového výtahu.

„Jestli se chcete vrátit na Kahalo, máte možnost. Dá se předpokládat, že se křižník bude vracet."

Zvonění zesílilo. Rhodan zvedl hlavu a podezřívavě naslouchal. Když se pak ozvaly dokonce ještě i sirény, beze slova postrčil Mory a Andrého kupředu.

„Tady není něco v pořádku! Tak utíkejte!..." zvolal.

Dívka a mutant sbíhali po širokém schodišti dolů. Bully je následoval. Já jsem šel několik kroků za nimi a pokoušel jsem se rozluštit smysl těch zvuků. Rhodan už byl také na rampě.

„To bude příprava ke startu, pane," volal na mně Kasom. „Co se to děje? Chtějí nás spálit ohněm trysek? Nezůstaneme raději na palubě?"

Minul jsem ho a skočil jsem na rampu. Utíkal jsem dolů za ostatními. Poplach na lodi mířil ke svému maximu. Instinkt mi říkal, abych toto nepohodlné místo opravdu už velice rychle opustil.

Kasom seběhl po rampě jako poslední a pak jsme se všichni rozběhli, abychom unikli co nejdál od křižníku. Země se chvěla a narůstající dunění jsme znali až moc dobře než abychom podléhali nějakým iluzím!

Automatický křižník zahájil manévr, který bych za normálních okolností nazval jako nouzový start. Zasáhla mne horká tlaková vlna. Kasom vykřikl něco, čemu jsem nerozuměl. Posledním skokem jsme se octli za terénní vlnou, připomínající zákop. Okamžitě jsme si lehli na břicho a pak přišla silná tlaková vlna. Křižník, který nás sem dopravil, se pomalu odlepoval od země. Pak se ozvala rána, bylo to jako kdyby v blízkosti vybuchla atomová puma... a loď nám zmizela z očí.

Trvalo dlouho, než se rozvířený, přehřálý vzduch znovu uklidnil.

Leželi jsme rozplácnutí na zemi a nikdo nemluvil. Nemělo by to ani smysl pokoušet se nyní nějak o dorozumívání. Byli jsme dočasně ohluchlí.

První se zvedl Melbar Kasom a pomohl na nohy Mory. Pak promluvil. Jeho hřímavý hlas byl vždycky hlasitý, takže jsme mu rozuměli i nyní.

„Ho - jestli někdo chcete vidět vřící kráter, tak pojd'te sem! Co to do té lodě vjelo? Proč nás palubní počítač nenechal v klidu vystoupit? Nač ten náhlý start? Půlhodinka by bohatě stačila! Proč ta loď uletěla, jako by ji někdo honil? Nač ta panika? Vždyť nás to mohlo všechny upéct...”

„Mlčte už konečně, chlape!“ mírnil ho Bully. „Nevidíte, že se nejdřív musíme trochu vzpamatovat? Jak daleko jsou ty pyramidy?”

„Těžko říct v tomhle horkém vzduchu. Všude se zrcadlí... možná tak tři kilometry.”

„To není moc,” poznamenal Rhodan. „Mory, jste v pořádku? Nic jste si nezlomila nebo nevykloubila?”

Dívka se ohmatávala a šklebila se.

„Až na pár modřin to bude dobré.“

„Dobrá," přikývl Rhodan. „Můžeme vyrazit?"

Rozhlížel jsem se. Přítakal jsem a o pět minut později už jsme se blížili k náhorní plošině. Byla skutečně plochá. Jenom čtyři sta metrů od nás se v kráteru vařila hornina. Následek okamžitého zrychlení impulzních motorů lodi. Při přistání jsme náhorní plošinu odhadovali do délky asi na šedesát a do šířky na padesát kilometrů.

Nejbližší terasovitý sestup se nacházel asi deset kilometrů daleko. Ještě jednou jsem se rozhlédl. Ty tři pyramidy mě nijak neoslnily. Velký Kahal na planetě Kahalo byl podstatně velkolepější. A fungoval, kdežto zdejší pyramidy vypadaly neživě.

A kromě toho jsem u nich něco postrádal. Co ale?

„Energetické záření v ohnisku čar, hlupáku!" sděloval mi můj extra-mozek docela hrubě.

Ale měl pravdu. Zvláštní a jedinečný třpyt, který dodával Velkému Kahalů jeho tajemné fluidum, tady scházel. Přesto sem však automatická loď přiletěla. Odkud přicházely ty zaměřovači impulzy, pokud v pyramidách nepracovaly jejich stroje?

„Copak se děje? Nějaké problémy?" zeptal se mě Rhodan.

„Nevím," odpověděl jsem. „Postrádám energetickou koncentraci v centru linií. Že by křížník právě proto tak rychle uletěl? Že by automatika zaregistrovala něco, co považovala za hrozbu?"

„Něco tady tiká!" oznámil Kasom.

„Cože?" vyjela na něj Mory. „Co by tikalo? Možná vám v hlavě!"

Melbar se nenechal rušit. Naklonil hlavu a naslouchal. Soustředěně se zahleděl na víceúčelový náramkový přístroj, který nosil na levém zápěstí.

„Gama radioaktivita, sto osmdesát prostupů za minutu! Moment!"

Natáhl ruku a otočil se ke kráteru.

„Nic!" vysvětloval překvapeně. „Žádná zbytková radiace."

„Zaměřte se na pyramidy," vyzval jsem ho. Rhodan se na mně podíval. Tvářil se soustředěně.

O pár vteřin později jsme věděli, že záření skutečně přichází od pyramid.

„Sto osmdesát sedm prostupů při vzdálenosti tří kilometrů, to je i na mně moc, pánové!" mínil Bully. „To není nic normálního. Do čtyřiceti stupňů možná... ale tohle ne. Měli bysme, odtud zatraceně rychle vypadnout."

„Pročpak? Je tady hezky." tiše hlesla Mory a vykročila směrem k pyramidám. „Podívejte, jak je tu krásně. Vidíte támhleten vodopád? Nádhera. Je tam voda - ano, vodu můžeme potřebovat."

Když mutant varovně vykřikl, i já jsem zaznamenal sugestivní impulzy. Přicházelo to od pyramid.

Okamžitě jsem se zablokoval pomocí mého, před deseti tisíci lety aktivovaného extramozku.

Rhodan jednal okamžitě. Byl mírně parapsychicky nadán, takže se dokázal proti ovlivňování své vůle bránit.

Sugestivní vlny byly velmi slabé. Nepředstavovaly žádnou vážnou hrozbu. Ovlivnily pouze Mory, protože neměla trénink.

„Opatrně," ještě jednou zvolal André Noir. „Někdo se pokouší nás vylákat do zóny záření. Lokalizuji vysílač. Leží pod kruhem pyramid."

„Vodopád," řekla Mory. Kráčela dál, ale Melbar ji popadl a hodil si ji přes rameno.

Potom jsme si to namířili na jih a postupovali co možná nejrychleji. Mory se zlobila, její oči vrhaly blesky a pořád dokola přesvědčovala ostatní, že u pyramid je vodopád.

Přidal jsem do kroku, až jsem se dostal k Rhodanovi.

„Kdo by to mohl být?"

„Slabě mentálně nadané živé bytosti. Nejsou pro nás nebezpečné. Ale na Mory musíme dát pozor."

Několik minut jsem mlčel a pak jsem se zeptal: „Možná, že to jsou obyvatelé těch dvou měst?"

„Nemyslím si. Jejich domy vypadají primitivně. Dokonce mají ochranné valy. Domorodci budou pyramidy patrně uctívat jako svátost."

„Takže tu bude ještě někdo další. Cizinci, řekl bych. Bytosti, které se nenarodily tady. Měli bychom se o nich dozvědět více, ovšem za předpokladu, že nás nebudou nutit do boje. Proč nás už nezajali?"

„Že by degenerace?" namítl Rhodan a ztěžka oddechoval. „Jako u Kahalů?"

„Nevím, Perry. Možná jenom nerozhodnost, pohodlnost nebo důvěra v sugestivní sílu, kterou třeba považují za nepřekonatelnou. Nezapomínej - my jsme zcela zvláštní exempláře lidské rasy."

Zasmál se a vrhl na mě pohled, který jsem si dokázal vysvětlit teprve později.

Řekl jsem „lidská rasa, a přitom jsem Arkonidan.

„Ty už jsi člověk," podotkl Perry. „Víme to dávno. S Arkonem tě spojuje jenom tvůj původ. Vědomím a myšlenkami jsi Pozemšťan."

Zmírnili jsme tempo a počkali jsme na Bullyho. Funivě k nám dorazil. Zkontroloval jsem svůj náramkový přístroj. Byl podstatně menší než Kasomův, ale fungoval stejně. Záření odeznělo. Pár minut jsme si odpočinuli a pak jsme pokračovali v cestě.

Když jsme potom na úbočí skalního výběžku objevili přírodní jeskyni, znovu jsme se schovali. Sugestivní záření už tam na nás nepůsobilo. Mory tvrdě usnula. O ovlivnění svého vědomí vůbec nevěděla.

Kasom i já jsme se cítili ještě poměrně čerstvě. Pozemšťana nyní trápila žízeň. Teplota ve stínu jeskyně dosahovala 48 stupňů. Na slunci bylo více než 60 stupňů.

Zrovna když mi Rhodan vysvětloval, že budeme potřebovat vodu, naskočil můj energetický zaměřovač. Kasomův také. Jak se dalo čekat, vlnění přicházelo zase od pyramid. Rhodan bezděčně tasil ruční paprskomet a zkontroloval funkčnost.

Kasom ho následoval.

„Přicházejí," tvrdil Rhodan. „Takže nás přece jen sledují. Fajn, zakousneme se tedy i do tohoto kyselého jablka."

„Mám pocit, že jsme jich poslední dobou jedli až moc," hlásila se Mory. Zvedla se na lokty a vyjeveně se rozhlížela.

„Co to se mnou bylo?"

„Později, děvče," zavrčel Ertrusan. „Teď není čas na dlouhé vysvětlování."

„Byla jste pod parapsychickým vlivem," řekl Rhodan a vstal.

„Kasome a Bully, vy půjdete se mnou. Atlane...?“

„Já taky. Noire, zůstaňte s Mory v jeskyni. Je vyčerpaná.“

Když jsme ale šplhali po svahu nahoru, oba nás následovali a dívka nám ještě vynadala, že ji podceňujeme.

Vtom Bully vykřikl bolestí. Následovala obvyklá kanonáda nadávek. Spálil se o horký kámen.

„Opatrně," varoval ho Rhodan. „Nedotýkejte se holýma rukama skály a nesundávejte si pokrývky hlav. Helmy sice nejsou nejpohodlnější, ale chrání před sluncem.“

Zahleděli jsme se k severu. Pyramidy byly nyní asi osm kilometrů od nás.

„Ho...!“ řekl Kasom, když se těsně před kruhem smrti u pyramid po zemi sunul tmavý objekt. Přiložil jsem k očím dalekohled své zbraně, abych se na tu věc podíval.

Černý objekt byl kulatý, měl v průměru asi třicetimetrou věž, která se pohybovala a vyrůstala do stále větší výšky. Zastavila se až na padesáti metrech.

„To je úžasné!" překvapeně zvolal Rhodan. „Co to jen může být? Co naměřil tvůj energetický zaměřovač? Jsou tu nějaké jasné hodnoty?“

„Značka tři, normální elektrické stroje, žádná hypersíla," vysvětloval jsem mu. „Pravděpodobně jsem zaměřil obyčejná magnetická pole nebo servomotory - podívej se!“

Z věže vylétlo oheň chrlicí těleso, očividně malá raketa. Projektíl vzlétl k nebi, pak se otočil a zamířil k místu, kde původně přistála doutníkovitá loď.

Nikdo z nás nečekal, až raketa vybuchne, Sklouzli jsme po svahu dolů a prchali jsme k jeskyni.

Než jsme k ní dorazili, k obloze se zvedl atomový hřib. O chvíli později se přes nás přehnala slabá tlaková vlna. I dunění exploze prozrazovalo, že se jednalo o slabou nálož.

Dunění odeznělo. Zaraženě jsme se po sobě dívali. Taktika neznámého raketového střelce, pravděpodobně stejného subjektu, který nás chtěl ovlivnit svou sugescí, byla primitivní.

Melbar to popsal svými slovy: „Bud' jim úplně přeskočilo anebo ještě nikdy neměli skutečně vážného protivníka! Jinak by přece nestříleli na místo, kde nepřítel stál naposledy před necelou hodinou!"

Ertrusan se tázavě rozhlížel. Rhodan jen mávl rukou a beze slova lezl zpátky nahoru. Následovali jsme ho a Mory pochopitelně také!

Vítr odvál atomový hřib k severu. V místě, kde původně stála loď, se utvořil malý kráter.

„Nanejvýš padesát tun TNT energetického výboje," domníval se Bully. „Raketa typu země-země. Copak pánové černý věže nic jiného nemají?"

Já osobně jsem byl přesvědčen, že by neznámí snadno mohli rozpoutat atomové peklo, i kdyby stejně jako Kahalové ani nevěděli, co to vlastně provádějí. Nechtěl jsem to ale nechat dojít tak daleko.

„Podívejte!" zvolala Mory a ukázala před sebe. „Co to je? Vypadá to jako letadlo!"

Zvedl jsem hlavěň zbraně a znovu jsem se podíval do jejího dalekohledu. Spatřil jsem podivný trojúhelníkovitý, plochý letoun, který vyklouzl z černé věže. Bez slyšitelných zvuků letěl k místu exploze a přistál.

Kasom mi promluvil z duše: „Copak jim přeskočilo? Vždyť tam musí být silné záření? Pane, můžu se tam na ně jít podívat zblízka?"

S povolením jsem neváhal. Pro Kasoma tohle byla procházka. Za půl hodiny mohl být zpátky. „V pořádku, jděte. Ale nenechte se zaměřit nebo sugestivně ovlivnit. Zjistěte, kdo to tam je."

„Zvládnete to,?" zapochyboval Rhodan. „Nezapomínejte na vedro. Ani se tam nemáte kde schovat!"

Kasom mávl rukou.

„Maličkost, pane. Už znám tu správnou cestu. Nikdo si mně nevšimne. Počkáte tady?"

Kývl jsem a gigant zmizel.

„Zvláštní," přiznala Mory. „On mi někdy připadá jako neporazitelný."

Ani jsem se nesnažil Kasoma najít v hledáčku. Když řekl, že si ho nikdo nevšimne, pak to myslel vážně. Podíval jsem se ke kluzáku.

Vystupovaly z něj tři osoby. Všechny měly dvě ruce a dvě nohy. Kráčely vzpřímeně.

„Jsou humanoidní,“ konstatoval Rhodan. „A očividně nosí skafandry. Jejich pohyby vypadají nemotorně. Vidiš něco víc?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jsou černí,“ ozval se Noir. „Jejich oblečení je černé. Je to rozumné při takové síle slunečních paprsků? Ty jejich kombinézy musejí žár přímo nasávat. Proč na sobě nemají reflexní oděv?“

Mutant vyslovil další z otázek tohoto světa. Tady to vypadalo na velmi mnoho záhad.

Tři neznámí se zdrželi u okraje kráteru jenom čtvrthodinku. Potom vykročili zpátky ke svému stroji a nastoupili. Letoun se odlepil od země. Snažil jsem se objevit nějaké pohonné paprsky, ale nic jsem neviděl. Jenom můj energetický zaměřovač vrátil slabou aktivaci.

Leželi jsme schováni mezi balvany. Nyní přece cizinci museli zahájit pátrací akci!

Ale kdepak! Kluzák letěl zpátky k věži a zmizel ve vstupu.

„Tohle nechápu,“ řekl Rhodan. „Kdybychom si nepřežili jejich pokus o sugestivní ovlivnění a kdybychom o něco později neviděli tu jejich raketu, tvrdil bych teď, že o nás vůbec nevidí!“

„Oni se ale o sugestivní vliv pokusili!“ namítl jsem. „Tudíž vědí, že přiletěli cizinci. Paramentální přepadení bylo - logicky vzato - exaktně provedeným pokusem dostat nás do smrtícího kruhu pyramid. Pak se ale už chovali jako hlupáci. Proč nepropátrali celé prostranství?“

Rhodan si otřel čelo. Oči měl zanícené od jemného písku.

„Vrátíme se do jeskyně. Kasom mohl něco objevit. Atlane - nutně a rychle potřebujeme vodu. Měl bys si uvědomit, že nejsme Arkonidané!“

Podíval jsem se k jihu. Bylo zřetelně vidět vegetační pruh na strmém svahu.

„Tam naproti bude dostatek vody. Ale měli bychom počkat, až nastane noc,“ řekl Rhodan.

Zavrtěl jsem hlavou.

„To nevydržíme. Musíme okamžitě vyrazit na cestu.“

Když se Melbar Kasom po necelé hodině vracel, zamával jsem na něj. Nevypadal nijak unaveně a beze všeho byl schopen okamžitě nás informovat - jenomže kromě mně už ho nemohl nikdo vyslechnout.

Mory Abroová a André Noir byli už zcela apatičtí. Stav Bullyho a Rhodana se nakonec ukázal také jako povážlivý, proto bylo nutno neprodleně vyrazit na cestu za vodou. Vysušující vzduch vysokohorské pouště nám dával zabrat. Už jsme v sobě vyčerpali poslední rezervy tekutin.

Když jsme konečně dorazili k zelenému svahu, spatřili jsme tisíce metrů dole pod sebou zelenou střechu pralesa. Neustále se z něj zvedala hustá mračna vodní páry, ale jak stoupala, srážela se a nahoru k nám už se dostal jenom suchý vzduch.

Zastavili jsme se ve velké jeskyni nad svahem. Bylo brzké odpoledne. Slunce nemilosrdně pálilo a jen pomalu se sunulo k západu. Planeta se otáčela jednou za pětatřicet hodin, což přinášelo velmi dlouhé, horké dny a stejně dlouhé noci, pravděpodobně s rapidním poklesem teplot.

Čekali jsme na Kasoma. Obr byl jako jediný schopen pokračovat a hledat vodu. Už jsem měl mžitky před očima, když se vrátil a netušil jsem, jak pořídil, dokud jsem na jazyku nepocítil osvěžující kapky vody, drahocenné, životodárné vody.

Kasom byl naprosto svěží. Každý lok vody na tomto světě působil léčivě.

Pil jsem pomalu a velmi opatrně. Jakmile jsem se trochu vzpamatoval, hned jsem se věnoval Pozemšťanům.

Nejdřív jsme se postarali o Mory a Andrého. Kasom dával pozor, aby nikdo nepil příliš rychle.

Trvalo téměř hodinu než se mí druzi probrali z letargie. Jakmile jejich organizmus konečně trochu ožil, Kasom přinesl další vodu. Objevil ji jen několik set metrů od jeskyně. Byl tam křišťálový pramen, ze kterého tekla voda do údolí.

Když jsme se dost napili, polévali jsme si ještě navzájem hlavy a záda, znovu jsme pili a pak jsme se už cítili relativně dobře.

Nehovořili jsme o slabosti, kterou jsme právě museli překonat.

Jenom Bully poznamenal, že by bez vody nahoru na poušť už nikdy nešel.

Vtom se ozvalo strašlivé zavrčení. Mory se lekla, ale okamžitě tasila zbraň. Podobná divoké kočce stála napružená u vchodu a dívala se ven.

„Co to bylo?“ zašeptala.

Kasom se na ni překvapeně otočil.

„Kručí mi v žaludku - proč? Co je vám?“

Rhodan zaklonil hlavu a rozesmál se. Smáli se i ostatní, jenom já jsem se decentně usmíval, jak se na tak starého muže sluší.

„Vy jedna příšero!“ řekla Mory a zastrčila zbraň. „Vy jste mně tedy vyděsil!“

Kasom přikývl a pak nám podával hlášení o svých zjištěních u kráteru.

„Dorazil jsem k nim právě když vystupovali. Nazval jsem je Černí. Nejdřív jsem si myslel, že na sobě mají ochranné skafandry kvůli záření, ale nebylo tomu tak. To černé na nich bylo brnění jako ve středověku na Zemi. V rytířských časech, myslím.“

„A nezmýlil jste se?“ podivil se Rhodan. „Nebylo to jen nějaké zrcadlení vzduchu?“

Kasom zavrtěl hlavou.

„Ne, pane. Přiblížil jsem se k těm chlápům až na třicet metrů. Přiznávám, že jsem si chtěl některého zajmout, ale pak jsem zjistil, že ta jejich brnění vyzařují silné gama záření. Černí zřejmě potřebují záření k životu jako my vzduch.“

„Vyloučeno!“ překvapeně zvolala Mory. „Asi jste podlehl nějaké halucinaci, Melbare!“

„Kdepak, madam,“ rezervovaně odvětil gigant. „Pěkně jsem je zaměřil a když jsem zjistil sílu záření v hodnotě čtyř set, raději jsem se stáhl zpět.“

„Zjistil jste, jak vypadají pod brněním?“ zeptal jsem se.

„Ne, pane. Ale asi budou podobní lidem, velmi hubení a vysocí. Všiml jsem si jen jak nemotorně se pohybují. Potácivě, řekl bych. Chodili stylem starých nebo velmi těžce nemocných lidí, kteří se sotva

drží na nohou. Bud' jsou ti cizinci skutečně nemocní anebo je to brnění hrozně těžké..."

„Hmmm," přikyvoval Rhodan. „Takže víc toho o nich nyní nevíme... dobrá, myslím, že bychom si měli jít prohlédnout města tam dole."

Ukázal k východu. Souhlasil jsem s ním. Co nejdříve jsme se museli dozvědět, kdo obývá zdejší osady. Snad domorodci z této planety.

„Je divný, že jsme viděli jenom dvě města," řekl Bully. „Považuji za nepravděpodobný, aby se zdejší civilizace soustředila jenom na dvě místa. Anebo se jinde nedá žít?"

„Podíváme se," odbyl ho Perry. „Hlavně neztrácej trpělivost."

„Vy mluvíte a mluvíte, Perry," ozvala se Mory. Její hlas zněl klidně a vyrovnaně. „Mluvíte už tři měsíce. Už delší dobu sledujeme vaši uklidňující terapii. Co zamýšlíte? Považujete nás za neschopné? Nacházíme se na pralesní planetě, která leží velmi blízko bojové zóny Bluesanů. Ty tři pyramidy fungují díky záření jako naváděcí vysílače. Vbrzku se může docela dobře stát, že tady přistane některé z bluesanských lodí."

„Budeme na to myslet," souhlasil s ní Perry. „Ovšem nejdřív ze všeho bychom se měli seznámit se zdejší civilizací. Zbytek dne zůstaneme v jeskyni. Brzy ráno, krátce před svítáním vyrazíme."

„A co potraviny?" hlesl Bully.

Perry zavrtěl hlavou. „Vždyť jsme naposledy jedli před několika hodinami."

„Umělou kaši," pohrdavě opáčil Bully.

„Už jsme hladověli déle a za horších podmínek než tady. Na prázdný žaludek se hned tak neumírá. Zítra sestoupíme po terasách dolů a pokusíme se něco ulovit. Ted' se ale potřebujeme vyspat. Spánek je tím nejlepším lékem."

Měl pravdu. Kasom vzdychl a vyčítavě se na Perryho podíval.

„Tak dojdou aspoň pro vodu," řekl. „Tu budeme potřebovat docela určitě."

Vstal jsem spolu s Perrym. Chtěli jsme vidět ten pramen. V tu chvíli

se probral i mutant Noir.

„Někdo sem jde," řekl tiše a oči se mu přitom leskly. „Zaměřuji myšlenkové impulzy. Ne, nejedná se o Černého. Tohle bude nějaký obyvatel města. Znáám tuhle frekvenci z přistání. Je to jedna osoba."

Zasunul jsem zbraň zpátky do pouzdra a zahleděl jsem se na Noira, který pokračoval:

„Zvláštní. Docela jasně cítím jeho psychický stav. Je velice napjatý, ale nepomýšlí na útok. Soustředí se, vynořují se i momenty nebezpečí. Že by nějaký lovec?"

Mory tlumeně vykřikla a překvapeně ukázala dolů. Rozběhli jsme se k východu z jeskyně.

Z temnot hlubiny se oddělilo lesklé těleso aerodynamického tvaru. Byl jsem velmi překvapen! Na téhle planetě bych čekal všechno možné: dravou zvěř, barské obyvatelstvo i ohnivé vulkány - jenom ne bezmotorový kluzák, který si pohrával se vzdušnými proudy a elegantně klouzal stále výše po svahu.

Jednalo se o poměrně velký letoun. Tvar křídel by lépe nevymysleli ani pozemští konstruktéři. Řídil ho velmi dobrý pilot, určitě se vyznal v zálučnostech pralesního proudění horkého vzduchu. Let v blízkosti skalnatých srázů byl více než nebezpečný.

„Fantastické!" hlesl Rhodan a oči se mu rozzářily.

Zanedlouho jsme sledovali přistání. Kluzák, nebo spíš větroň, dosedal asi dva kilometry od nás. Zmizel za vyčnívajícím skalním výběžkem terasy. Rhodan se probral z nadšení.

„Promiňte," řekl. „Neovládl jsem se. Atlane, podíváme se tam?"

„Proč? Kvůli konstrukci nebo zjistit, co tam ten pilot provádí?"

Zasmál se.

„Zajímá mě všechno. Kasome, vezměte sebou velký vak s vodou. Noire, cítíte se fit? Daleko nepůjdeme. Ale mohli bychom vás potřebovat."

Mutant souhlasně přitakal. Mory rovněž opouštěla jeskyni.

„O mně jste se nezmínil, ale může vám být jasné, že mě tento fenomén také zajímá," řekla chladným tónem. „Nemáte nic proti, že ne?"

Když jsme dorazili k místu přistání, stalo se něco, co jsem chtěl pozorovat intenzivněji.

Mohutný větroň ležel na plochem prostranství pouště. Tři cizinci, kteří se v ničem nelišili od silných, vysokých Pozemšťanů, právě rovnali pod střechu otevřeného srubu koše, bedny a sešněrované balíky.

Za kokpitem stroje byly v trupu otevřené dveře. Díval jsem se do rozlehlého nákladního prostoru.

„Nákladní kluzák," zašeptal Perry. Bully, Kasom a dívka se schovávali o kus dál vpravo. Noir číhal po mém boku. Naslouchal mentálním impulsům trojice mužů. Byli oblečeni v širokých kalhotách a krátkých blúzách, na prsou sešněrovaných.

Pilot měl nazrzlý vous, druzí dva byli bezvousí.

„Jsou to obyvatelé města," sděloval nám Noir. „Zachycuji známé myšlenkové vzory. Bohužel neumím rozpoznat jejich myšlenkový obsah. Pocity ale vnímám velmi silně."

„A...?" zeptal jsem se.

„Oni se bojí, pane. Jednoznačně!"

„Neustále se dívají k pyramidám," poznamenal Perry. „Jsem přesvědčen, že v těch koších jsou potraviny. Tím by bylo vysvětleno, čím se Černí živí."

Rhodanova domněnka se zdála být blízko pravdě. Vtom se mezi námi vynořil Melbar Kasom. Položil se vedle mně.

„Mám nápad, pane. Co byste řekl tomu, že použijeme tenhle kluzák a odletíme s ním do města? Ti tři ty Černé očividně nemilují. Mám se pokusit navázat kontakt s pilotem?"

„Jak? Budete rozumět jeho řeči?"

Kasom sraštil čelo. Zahleděl se ke kluzáku. Posádka pořád ještě vykládala zboží.

Pilotovi pomocníci však najednou vykročili někam jinam. Kasom je kousek cesty sledoval. Když se vrátil, hlásil: „Za další vyvýšeninou stojí něco jako další obydlí. Je postaveno z kamene. Pod ochrannou střechou stojí obrovští ptáci se zastřiženými křídly."

„Ptáci?" divil se Perry. „Jste si jist?"

„Ano, pane. Jsou asi dva metry vysokí, mají mohutné nohy a zakřivené zobany. Co s nimi chtějí udělat? Zabít a sníst je?"

„Vy myslíte pořád jenom na jídlo," pokáral Kasoma Rhodan. „Noire, zůstaňte tady a v případě nutnosti zakročte. Postarejte se, abychom si mohli nerušené promluvit s pilotem. Kročte se přitom, nechci aby nám upadl do bezvědomí."

Zvedli jsme se a pomalu jsem kráčeli za letcem. Už nemělo smysl se schovávat. Pilot vypadal bezbranně.

Všiml si nás teprve na poslední chvíli. Zastavil se, zkřížil ruce na prsou a čekal.

„Je to potomek Skokanů," zašeptal mi Perry. „Kdysi tady musela přistát jejich loď."

Bezděčně jsem přitakal. Mohutná postava toho muže a jeho vzhled Perryho slova potvrzoval. Nejednalo se tedy o prapůvodního obyvatele této planety. Zastavil jsem se několik metrů od něj, zvedl jsem paže a ukázal jsem mu dlaně. Chtěl jsem ho oslovit starobylým interkosmem, kterým se v Galaxii hovořilo už po tisíciletí, ale on jednal rychleji. Oslovil nás první.

„Přiletěli jste s lodí? Pozorovali jsme přistání."

Svěsil jsem paže a oddechl jsem si. Rozuměl jsem každému slovu. Mluvil moderní formou interkosmu, jeho předci tu tedy přistáli před nedávném.

Rhodan si vzal slovo. Mluvil k pilotovi jako ke starému známému.

„Ano, přiletěli jsme s ní. Ale byla to nehoda. Chtěli jsme se tu jen porozhlédnout, když vtom loď sama nastartovala a odletěla. Způsobilo to patrně radioaktivní zařízení pyramid."

Cizincův výraz ve tváři prozrazoval, že nic nechápe. Věděl, co je vesmírná loď, ale o radioaktivitě neslyšel.

„Naše loď zaměřila nebezpečí a odletěla bez nás," vysvětloval jsem mu. „Prosíme tě o pomoc. Byli jsme napadeni."

Přikývl a podíval se ke vzdáleným pyramidám.

„Ano, my víme. Slyšeli jsme hromobití. Černí z Roostu jsou nemilosrdní."

„Černí z Roostu!" poznamenal Kasom, který se držel podle

instrukcí pozadu. Pilot ho spatřil a vyděsil se.

„Blíží se ti druzí dva a nesou pár těch ptáků," oznamoval Kasom.

Cizinec zneklidněl. Bojácně se zahleděl k pyramidám. Bojoval sám se sebou.

„Jste ve spojení s Černými z Roostu?" zeptal se podezřívavě.

„Ne. Dnes jsme je viděli poprvé v životě. Mohl bys nám pomoci? Musíme se dostat do města, které jsme viděli před přistáním. Tobě a tvým přátelům můžeme předat řadu poznatků, které by mohly být důležité pro váš další vývoj."

Pilot se zašklebil. Najednou se podobal svým předkům, galaktickým obchodníkům, protože věřil dobrý obchod.

„To patriarcha taky tvrdil," vysvětloval pilot. „Dostal jsem úkol trochu se tady nahoře porozhlédnout. Považovali jsme za možné, že někdo přiletěl."

Teď jsme věděli, proč nás přivítal s takovým klidem.

„Skokan zůstane Skokanem," zamumlal Perry.

„Schovejte se," upozornil nás pilot. „Vrátím se zpátky a přivezu další náklad. Vezmu vás sebou dolů. Nejdřív ale budu informovat Traveru. Budu potřebovat doprovod a ochranu."

„Cože...?"

„Ochranu. Muži z Gognulu mají ve vzduchu více než dvě stě Trohnenů. Nesmějí si všimnout, že se vracím a mám na palubě živý náklad. Správně smím letět zpátky jenom prázdný. Za pět hodin budou na řadě se zásobováním Gognulové."

„Gognulové jsou vašimi nepřáteli? A vy si říkáte jak?"

„Traverové. Gognulové obývají město za zátokou. Společně s nimi musíme zásobovat Černé z Roostu. Zmizte. Mí pomocníci o naší dohodě nesmějí vědět. Určitě se vrátím. Ehm... jaké máte zbraně? Dokážete sestřelit Trohneny?"

„Co je to Trohnen?" zjišťoval jsem si.

Traver mávl rukou a rychle vysvětloval: „Později. Jsou to dvoumístné kluzáky, pilot a bombometčík. Odkud přicházíte, že se ptáte jako děti? Zmizte."

Kryli jsme se. Mory nám zašeptala, že pomocníci zapráhli ty dva

ptáky do kluzáku.

„Tažná zvířata," dodala překvapená Mory.

Ptáci byli zapraženi dlouhým lanem k čelu kluzáku. Jeden z pomocníků je odvedl tak daleko, aby se lano napjalo. Druhý pomocník bez námahy zvedl trup kluzáku do vodorovné polohy.

„Fantastické!" znovu řekl Rhodan. „To je ten nejlepší start, jaký jsem kdy viděl. Podívejte se, podívejte se na to!"

Pilot dal znamení. Ptáci zaryli pařáty do písku a rozběhli se po poušti. Kluzák rázem vyletěl do výšky deseti metrů, chytil vítr, uvolnil lano a začal krouživě stoupat. Ptáci se pomalu zastavili a kluzák nabral směr k městu.

Dívali jsme se za ním, dokud nezmizel z dohledu. Pomocníci zůstali u srubu a nyní se do něj vraceli. Pravděpodobně tu měli zůstat, dokud nepřiletí Gognulové.

Zastřešená kůlna s potravinami zůstala nestřežená. Kasom se zálibně díval tím směrem. Varoval jsem ho: „Ertrusane, jen ať vás ani nenapadne vyplnit ty zásoby. Brzy dostaneme něco k jídlu. Tento sklad je určen pro pány v černém brnění. Nesmí tu nic chybět. Noire, co vy si myslíte?"

Mutant se napřímil a oprášil se.

„Tento případ je zcela jasný, pane. Černí požadují po obyvatelích obou měst něco jako daně v podobě potravin. Jsem si jist, že využívají své sugestivní síly právě k tomu, aby přinutili domorodce k zásobování. Mám ale ještě další domněnky, pane."

„Jaké?" zeptal se Rhodan a zatvářil se zvědavě.

„Pilot budil inteligentní dojem, i když nevěděl, co je to radioaktivita. Pojem vesmírné lodi mu však byl podle všeho známý. Myslím si, že by domorodci byli dnes určitě dál ve vývoji, nebýt Černých. Možná, že Černí brzdí jejich pokrok a možná že dokonce zasévají sémě nenávisti mezi města. Kdyby si totiž obě města spojila, mohlo by to pro Černé být nebezpečné."

Zamyšleně jsem přikyvoval. Mutant mohl mít pravdu.

„Budeme vyčkávat," navrhoval Perry. „Seznámíme se se situací. Nyní se vrátíme do jeskyně. Až se tady objeví letoun, který bude

vyzvedávat potraviny, nerad bych se tu motal."

Vraceli jsme se. Když jsme u pramene usedli, abychom si odpočinuli, Mory řekla: „Perry, vy nám něco tajíte...”

„Myslíte?"

„Máte něco za lubem," pokračovala Mory a napila se z dlaní. „Znám vás lip než si myslíte. Je vám jasné, že ve městech nenajdeme žádné hyperkomové přístroje?"

Štíhlý Pozemšťan se usmál. Najednou jsem věděl, nač myslí. Už jsem si také pohrával s podobnou myšlenkou, ale jenom pohrával.

Situace nyní vypadala docela jinak. Někdo nám chtěl pomoci, takže jsme měli naději, že přinejmenším nezemřeme hladu. S domorodci se pravděpodobně dohodneme, ale dohodnout se s Černými bude asi problém. Čekal jsem na Perryho odpověď. Stručně řekl: „Podíváme se na domorodce, zjistíme, co je příčinou neshod mezi městy a pak se pustíme do pyramid. Pokud tady na téhle planetě je nějaký přístroj, pomocí kterého bychom mohli do vesmíru odvysílat volání o pomoc, pak jediné někde pod pyramidami, nebo v černé věži, která se už opět schovala pod zem."

Mory se na něj přísně zahleděla.

„Pomalů mi začíná být jasné jak jste vybudoval své Impérium, Perry."

Jenom pouhou hodinu po neobvyklém startu nákladního větroně se objevil kluzák Černých. Perry, Melbar a já jsme pozorovali nakládání potravin, ale viděli jsme jenom samé roboty.

Byli neznámé konstrukce a vzdáleně mi připomínali stroje z Kahala. Žádný nás nezaměřil. Proto nás nikdo neobtěžoval. Pak jsme se vrátili do jeskyně pro zbytek chudičké výstroje a znovu jsme se skryli do blízkosti místa přistání kluzáku.

Pilot slíbil, že se vrátí a slunce už se klonilo k obzoru. Světlo se barvilo nejprve do žlutá a pak nabíralo oranžovou barvu. Dlouhý den končil. Z hlubiny pralesa se začínal ozývat řev probouzejících se nočních šelem a dravců. Džungle ožívala.

Čekali jsme na nákladní kluzák.

Trvalo ještě deset minut než jsme ho spatřili. Pilot dodržel slovo.

Určitě se mezitím dohodl se svým patriarchou. Mocipáni jeho města zřejmě očekávali, že jim budeme k ruce. Pro nás zase bylo důležité opustit pouštinu a sice co nejrychleji, tedy vzdušnou cestou.

Pilot přistál a okamžitě vystoupil. Chvilí nato se objevili oba pomocníci. Rychle vykládali další zboží, se kterým přiletěl. Kasom vzdychl. Asi už zase myslel na jídlo.

Světlo zapadajícího slunce ztrácelo rudou barvu. Nad vzdáleným pohořím se objevovala fialová mračna.

Pomocníci utíkali pryč. V noci se na této planetě asi už nedalo létat, protože se rapidně ochladil vzduch a přestával proudit potřebným směrem. Podle mého odhadu jsme do poklesu termiky měli ještě možná hodinu času. Start už nemohl být déle odkládán.

Sotva pomocníci zmizeli, rozběhli jsme se ke kluzáku. Pilot na nás čekal. Velkopansky nám ukázal k otevřenému vstupu do nákladového prostoru. Kasom naskočil jako první.

Pilot na něj zíral: „U apetitu všech Černých - kolik vážíš?"

„To se ukáže, až se pokusíš odstartovat," zašklebil se Ertrusan, pak chytil pilota jednou rukou a zvedl ho nad sebe: „Hošíčku, my jsme mírumilovní lidé, ale špinavé triky nemáme rádi. Dostals úkol odvézt nás do města?"

Pilot zachroptěl a překotně přikyvoval. Kasom po postavil na nohy.

„Fajn. Kam si můžu sednout?"

„Položte se. Lehněte si všichni na břicho a rozložte svou váhu po podlaze. Musím člun držet v rovnováze."

Nákladový prostor byl rozměrnější než vypadal zvenku. Kasom si lehl do blízkosti kokpitu a my jsme se rozmístili kolem pravděpodobného těžiště lodi.

„Nemáš nám něco vyřídit?" zeptal jsem se pilota. Už seděl v křesle a připoutával se. Zvenčí jsem slyšel volání naháněčů. Opatrně jsme se dívali. Vedle pilota bylo volné křeslo. Rhodan se tam chtěl posadit, až se vzneseme.

„Nic," zabručel rudovou. „Mám vás odvézt k Traverovi. Chce s vámi mluvit. Mimochodem, já se jmenuju Otrin."

To bylo všecko. Mory mi sevřela paži. Stroj divoce poskočil a o pár

vteřin později jsme začali stoupat. Traver klel. Start zřejmě nebyl nijak jednoduchý.

Pilot tentokrát nestoupal tak vysoko jako když jsme ho viděli poprvé a namířil si to rovnou ke svému cíli, vzdálenému odhadem asi dvacet kilometrů.

Po chvíli jsem ztratil veškeré obavy, protože jsem si všiml, že nad pralesem nabíráme za vteřinu tři metry. Termika nad džunglí byla úžasně silná. Stoupali jsme, i když pilot tlačil letoun nekompromisně dolů.

Chtěl jsem odečítat na přístrojích, ale žádné tam nebyly! Neobjevil jsem dokonce ani výškoměr. Muži na téhle planetě létali podle citu!

Vzpomněl jsem si na starou moudrost, kterou jsem kdysi slyšel na Zemi a které jsem se tak trochu posmíval. Podle ní měl mít každý správný pilot větroně cit pro let v sedacích partiích. Skutečně jsem před mnoha stovkami let poznal Pozemšťany, kteří čistě podle citu dokázali říct, jakou rychlostí jejich větroň letí, jak rychle stoupá anebo naopak, jak se propadá v chladném větru.

Rhodan se na mne významně podíval, ale nic neřekl. Pravděpodobně nechtěl Otrinovi plést hlavu.

Ptal jsem se sám sebe, proč sebou pilot najednou trhl a zaklel.

„Ten mizera Kalko," řekl rozzlobeně. „Všimli jste si světelných znamení? Bliká signálním zrcadlem. Za deset minut tu budeme mít Trohneny Gognulů."

„Okamžik, prosím," řekl jsem, protože už mě nebavilo luštit hádanky. „Kdo dává světelné signály a co znamenají? Vyjádři se jasněji, příteli."

Zlostně na mně pohlédl a otřel si pot z čela.

„Kalko je honák protistrany. Každá stanice je obsazena jedním Traverem a jedním Gognulem. Kalko si všiml, že jsem odstartoval plně naložený. Přirozeně, že také viděl vaši vesmírnou loď a všechno si domyslel. Dohoda s patriarchou Gognulu nám zakazuje brát náklad na zpáteční let. Kalko nyní informuje letce své strany. Objeví se každou chvíli před námi. A já - zatraceně, nemám ochranný doprovod. Travera to nechtěl. Proč já blázen pro vás vůbec letěl?"

Klel a nadával.

„Jak dlouho vedete válku s Gognuly?“ zeptal se Rhodan.

„Jak dlouho? Narodil jsem se při útoku na Tráveni,“ podmračeně se ušklíbl zrzek.

„Na Tráveni? Tak se přece jmenuje váš patriarcha?“

„Jmenuje se po něm i naše město, takový je zvyk.“

„Proč válčíte?“ chtěl vědět Rhodan. „Jde o teritorium nebo o nějaké doly?“

„Ptáš se jako blázen. Gognulové jsou zkrátka nepřátelé.“

Pilot po nás nejistě pohlédl. Vypadalo to, jako by sám nebyl se svou odpovědí spokojen.

André Noir na mně kývl. Jeho teorie vypadala správně. Černí z Roostu nasadili sugestivní síly, aby jimi drželi obě domorodé strany ve věčném sváru.“

„Jak nazýváte svou planetu?“ zeptal jsem se.

„Roost. Slunce se jmenuje Simban. Jak to, že to nevíte?“

„Přicházíme zdaleka, přáteli.“

Svraštil čelo a pak položil otázku, kterou jsem víceméně čekal.

„Jak létáte s kosmickou lodí? Jaká je tam nahoře termika? Už dávno jsem se chtěl dostat do větší výšky, ale vzduch je nahoře řídký, nedal se ani dýchat. Vy musíte vědět jak se to dělá. Musíte nám to prozradit. My Traverové máme nejlepší stroje. Zpracování plynového dřeva ovládáme mnohem lépe než Gognulové. Známe speciální lepidla. Z čeho stavíte své lodě?“

Nemělo smysl mu vysvětlovat, že ve vesmíru žádná termika neexistuje. Myslel si, že postačí najít nějaký silný vzdušný proud a že s jeho pomocí doletí, kam bude chtít, třeba k sousední planetě.

„Promluvíme si o tom později,“ změnil jsem téma. „Netlač letoun tak hluboko nebo se nedostaneš přes ten hřeben.“

Mávl rukou.

„Když budu chtít, vzlétnu tak vysoko, že nebudete moci dýchat. Já znám večerní“ větry. Jsou teď naší poslední šancí. Trohnenové Gognulů nebudou moci letět tak rychle jako my. Ale toho velkého chlapa budeme muset samozřejmě hodit přes palubu, abychom byli

lehčí."

Ukázal palcem přes rameno. Kasom zavrčel a Mory se rozesmála.

Otrin se překvapeně ohlédl. Zřejmě považoval naši reakci za prazvláštní.

„Jsi nejtlustší nebo ne?" zlobil se pilot. „Slyšel jste to, pane? Nejtěžší muž musí při nebezpečí vždycky přes palubu. Copak to u vás tak není? Co děláte, když vás vítr neunesení? Zbavíte se přebytočné zátěže, ne? To je přece jasné."

„Já nejsem přebytočná zátěž," řekl Kasom o něco hlasitěji než před chvíli. Větroň se zachvěl.

Otrin však už ukazoval před sebe: „Támhle vpředu přilétají přes hory malé stroje, zatraceně..." Zanaďával, že je příliš těžký a že tudíž nemůže dostatečně rychle stoupat.

Zároveň nám rychle vysvětlil, jakým způsobem se na Roostu válčí. Obě protistrany byly zařízeny jenom na větroně. Pozemní jednotky prakticky neznali. V nejlepší případě vysazovali jednotky z nákladních větroňů.

Námořní doprava byla neznámým pojmem. Mokrého živlu se tady báli. Horký vzduch s fantastickým prouděním byl bezpečnější než voda.

Města byla oddělena zátokou a opevněna. Kolem dokola hradě byly zřízeny vodní příkopy, ve kterých chovali mořské příšery. Útočilo se tudíž jenom ze vzduchu.

Nad malou zátokou s bezpočtem - ostrůvků tedy denodenně zuřily úporné vzdušné bitvy. Používaly se také primitivní katapulty. Jednosedadlové Trohneny měly napevno zabudovaný stroj na vrhání kopí. Mířilo se celým větroněm.

Příroda těmto zapomenutým potomkům Skokanů pomáhala, seč mohla.

Takzvané plynové dřevo, o kterém se Otrin zmínil, rostlo všude kolem v pralesech. Jednalo se o velmi lehké bambusovité rostliny. Z tohoto velmi lehkého dřeva se stavěly letouny, které byly díky plynu, který dřevo obsahovalo, mnohdy lehčí než vzduch.

Dřevo zároveň dodávalo plyn, který po extrakci ve směsi s

kyslíkem explodoval, jakmile byl podpálen. Malé plynové granáty měly podlouhlý tvar. Byly umísťovány na špice kopí a vrhány pomocí katapultu.

Existovaly tu ale ještě také klasické plynové bomby, shazované přímo z palub větroňů. Jejich účinnost mohla být velmi značná. Pokud si Otrin vzpomínal, téměř každodenně docházelo k bombovým útokům.

Kroutil jsem nad tím vším hlavou.

„Jinej kraj, jinej mrav," šklebil se Bully. „Hej, zrzku, jakej je účinek těch bomb?"

„To hned poznáš sám," nápadně klidně odpověděl Otrin. Přimhouřenýma očima se díval na křížující stroje.

Jednalo se o malé, nádherně stavěné větroně, které jakoby stály ve vzduchu.

„Hotovo!" apaticky poznamenal Otrin. „Nyní dosáhli útočného převýšení. Brzy to tu začne bouchat. Docela určitě explodujeme. Zatraceně - proč já vás radši nenechal umřít hladu."

Tasil jsem paprskomet a napřímil jsem se. Bully otevřel dveře nákladového prostoru.

„Pozor při termostřelách," varoval Perry. „Tohle dřevo asi velmi dobře hoří..."

Vtom jsem si všiml větroně, který mířil vysokou rychlostí proti nám. Právě vylétl ze slunce. Namířil jsem na něj a stiskl jsem spoušť.

Krátce po oslnivém záblesku následovala detonace. Útočník se roztříštil, vyšlehl z něj plamen a bylo po něm. Rhodan s Bullym sestřelili během několika minut dalších pět větroňů nepřítele. Nemohli jsem nic jiného udělat, pokud jsme chtěli přežít. Mory sestřelila dva letouny.

Když jich vybuchlo jedenáct, ostatní útočníci se honem rychle stáhli zpět.

Náš pilot výskal radostí. Pořád se ptal, kde roste to skvělé dřevo, ze kterého jsou naše skvělé zbraně. Myslel si, že jsme nějakým způsobem zkomprimovali dřevo a přizpůsobili jeho plyn tak, aby vrhal žhavé plynové jazyky.

„A ten dostřel, ten dostřel! Úžasné! Travera bude jásat," volal šťastně. „Teď už taky vím, jak létáte s vašimi loděmi. Umíte zhustit plyny a kromě toho je vaše plynové dřevo určitě lepší než naše. Kde roste? Doletím si pro náklad!"

Dívali jsme se na něj a mlčeli jsme. Vůbec ho nezajímalo, že právě zahynulo jedenáct Gognulů.

„Nemohli jsme nic jiného dělat," hlesla Mory. „Ale na druhou stranu, možná, že jsme touhle demonstrací síly tu nesmyslnou válku právě ukončili."

„Anebo Černí z Roostu získali skvělý energetický zaměření," konstatoval Bully. „Myslím, že je nejvyšší čas, abysme přistáli za hradbama."

Ukázal před sebe. Přímo před námi leželo moře. Město Travera bylo velmi rozlehlé. Kolem dokola poloostrova, na kterém město vyrostlo, byly vybudovány tři silné prstence hradeb. Travera měla asi milión obyvatel. Město Gognul mohlo být zhruba stejně velké a mohlo mít pravděpodobně stejný počet obyvatel.

Prales před námi ustupoval a dělal místo polím a plantážím.

Nad mořem zuřila vzdušná bitva neuvěřitelných rozměrů. Slunce stále ještě nezapadlo. Ve svém odhadu denního času jsem se zmýlil.

Náš pilot se chystal přistát a začal kroužit nad městem. Nad námi kroužilo asi padesát člunů Traverů. Konečně nás někdo chránil.

Přelétli jsme vodní příkop, překonali jsme asi třicetimetrovou hradbu z těžkých balvanů a dosedli jsme.

Prostor mezi hradbami tu zřejmě sloužil za obří letiště. Viděl jsem bezpočet různě velikých letounů, schovaných pod střechami, zřejmě kvůli útokům ze vzduchu.

Větroň se zastavil.

Oddechl jsem si.

Otrin se zašklebil se otočil se.

„To byl zážitek, co? Od nás se toho můžete ještě hodně naučit. Travera na vás čeká. Ukážete nám své ohnivé zbraně a my si je pak sami vyrobíme."

Sebejistě přitakal. Bezděky jsem si musel vzpomenout na své

vlastní putování dějinami lidstva. Věděl jsem, jak je těžké přiblížit primitivním bytostem, jak která věc funguje.

Ve Francii - to bylo v roce 1663, krátce poté, co Král Slunce nastoupil vládu - mě málem upálili jako čaroděje, protože jsem nedokázal vysvětlit jak podpaluji papír svým arkonidským zapalovačem.

Tady na Roostu nás možná čekaly podobné potíže.

„Noire, dejte pozor," zašeptal Rhodan. „Ihned využijte svých hypnotických sil, kdyby někoho napadaly hloupé myšlenky."

Nasedli jsme. Rychle se přibližovala skupinka vojáků, všichni vyzbrojení železnými hrudními štíty, oštěpy a dlouhými meči. Vousatí bojovníci ujížděli na oněch nohatých ptácích, kteří byli tady na Roostu patrně využíváni ke všemožným účelům. O kus dál jsem objevil dvoukolku, taženou stejným zvířetem.

Kousek od letounu vojáci přitáhli otěže. Ptáci zamávali přistřiženými křídly, zapřeli se nohama a když se zastavili, posadili se.

Směrem k nám pak vykročil Traver, oblečený do skvostné uniformy. Velkopanský na nás pohlédl.

Kasom se okamžitě zamračil. Cítil, že se tento polodivoch považuje za něco nekonečně lepšího.

„Odkud?" zeptal se povýšeně.

Rhodan zkřížil ruce na prsou a podíval se skrz toho muže. Náš pilot ustoupil o krok. Bylo na něm znám, že má z uniformovaného značný respekt.

„Odkud?" zeptal se důstojník silnějším hlasem. Přimhouřil oči.

„Určitě ne z Gognulu," namítla Mory. Její hlas zněl ledově. „Ty jsi patriarcha Travera?"

„Ženské tady budou mlčet," vyjel na naši hrdou Mory.

Zůstala překvapivě klidná. Pak se usmála a řekla: „Vidíš támhle naproti ten kamenný sloup, který drží tu šupinatou střechu?"

Důstojník se ohlédl. Sloup stál asi sedmdesát metrů od něj. Chtěl jsem dívku zastavit, ale moje varovné zvolání přišlo příliš pozdě. Mory bleskurychle tasila zbraň a stiskla spoušť. Měla zbraň nastavenou na plný výkon.

Zářivý termopaprsek zasyčel vzduchem a jeho síla narazila do kamenného sloupu, okamžitě ho doběla rozžhavila. Sloup se v místě zásahu roztavil a poté se zřítíl k zemi.

Mory se usmívala ještě ve chvíli, kdy přidržela hlaveň zbraně Traverovi pod nosem.

I my jsme pro jistotu tasili.

Mory vysvětlovala důstojníkovi: „Ještě jednou mě urazíš a proměním tě v hromádku popela. Rozuměli jsme si?“

Dívaly se na nás stovky párů očí. Piloti a vojáci bledli. Někteří tázavě pohlíželi na Otrina, který vysvětloval: „Sestřelili jedenáct gognulských Trohnenů. Tak rychle, že jsem se ani nestačil nadechnout.“

„Chceme k patriarchovi a to hned," požadoval Rhodan. „Jsem vládce sta tisíc planet s více než dvaceti milióny měst. Kde je dopravní prostředek? Nebo snad máme jít pěšky?“

Otrin nám rychle pošeptal: „Opatrně, Kahaf je šéf osobní stráže.“

„Slyšels, co První Administrátor poručí?“ vyjel jsem na důstojníka. „Kde je nějaký vůz? Máte přece nějaký?“

Vousáč hledal slova. Ale během deseti minut jsme měli k dispozici deset jízdních ptáků.

„Nemáme žádná vozidla pro dopravu osob," bručel Kahaf. „Nasedejte!“

Pohledem sklouzl na mou zbraň. Poznal, že není ze dřeva.

„Co je to?“ zeptal se a chtěl si sáhnout.

Kasom mu sevřel paži a důstojník začal křičet bolestí. Když ho pustil, vojáci stáli v pozoru a jejich velitel ležel na zemi a svíjel se bolestí.

„Bez našeho dovolení se nebudete ničeho dotýkat," řekl jsem klidným hlasem. Nasedněme.“

Díval jsem se na piloty. Smáli se. Asi neměli vojáky v oblibě. Moryina demonstrace síly měla obrovský úspěch. Stovky mužů vzrušeně debatovaly o neskutečném výstřelu.

Kasom popadl důstojníka za límec a přehodil si ho přes sedlo svého zvířete.

„V pořádku, pane, já půjdu po svých. Tohle zvíře mě neunes. Mám povolení střílet?"

„Pouze v případě krajní nouze," upozorňoval jsem ho. „Lze předpokládat, že ti lidé z nás budou mít respekt. Noire, máte vojáky pod kontrolou?"

„Už dávno," odvětil mutant. „Oči se mu ospale leskly. „Proč myslíte, že jsou celou dobu tak klidní?"

„Postarejte se, aby nás považovali za nejmocnější muže v Galaxii," nařizoval Rhodan.

„Už se stalo, pane. A ani to není lež!"

„Pche!" řekla Mory a vylezla na své zvíře. Rhodan na ni káravě pohlédl.

„Moje milá, jedněte bez emocí, ano? Nemuselo by se nám to vyplatit.

Ptáci se rozběhli. Sedla byla pohodlná. Pomalu se začínalo stmívat. S příchodem noci ulice města ožívaly. Projeli jsme po dvou padacích mostech přes vodní příkopy.

Když jsme projeli poslední branou, zvířata se rozběhla ještě rychleji. Velkou rychlostí jsme projížděli ulicemi a uličkami, všude nám lidé ustupovali z cesty. Jezdec, který jel vpředu, používal nástroj, podobný trumpetě, aby varoval chodce.

Brzy jsme se dostali na rozlehlé náměstí v centru. Nemotorné stavby tu byly vyšší, širší a zdobenější. Přejeli jsme náměstí a zastavili jsme se před honosným domem, pravděpodobně patriarchovým sídlem.

Raněný důstojník, kterému Kasom pravděpodobně zlomil ruku, byl dvěma vojáky odnášen. Sesedli jsme a vykročili jsme k mohutné bráně. Připomínalo mi to tu středověk na Zemi. Vstoupili jsme do haly. Všude visely olejové lampy. Ano, byli to ještě barbaři, kteří všechen svůj um soustředili do výroby větroňů. Čekali jsme na patriarchu Traveru.

„Dejte pozor, aby si z nás neudělali terč pro svá kopí," tiše varovala Mory.

Travera byl starý, bělovousý muž s jasným úsudkem, velkou rozhodností - a nekonečnou nenávistí vůči Černým z Roostu.

Patriarcha patřil k několika málo obyvatelům planety, kteří pochopili, že je Černí z Roostu ovládají paranormálními silami. Nevěděl, že to jsou sugestivní síly, ale věděl, že něco tu je.

Také ihned poznal, že my jsme jemu a jeho národu vysoko nadřazeni. Perry mu vysvětloval činnost energetické zbraně.

Patriarcha mlčky naslouchal. Pak kladl otázku za otázkou. Přišlo ještě vícero starých mužů. Tři dny po našem příchodu do Travery skokanští potomci pochopili, že jejich sen o letu do vesmíru byl opravdu jenom snem.

André Noir mezitím natolik psychicky ovlivnil nejdůležitější muže města, že jsme se prakticky stali vládci nad Traverou.

Jak jsme postupně zjišťovali, že ve městě není vůbec nic, co by nám pomohlo odeslat hyperkomovou zprávu domů, stále nevyhnutelnějším se ukazoval Rhodanův plán na proniknutí do pyramid.

O čtyři dny později se nad městem objevil větroň Černých. Zahnal ostatní větroně, dvě hodiny se vznášel nad městem a pak zase zmizel.

Zase jsme se v duchu museli ptát, proč Černí nezaútočili anebo alespoň nezačali systematicky pátrat. Museli přece tušit, že se spojíme s domorodci? Těch jedenáct energetických záblesků museli přece zaměřit!

Travera nám k tomu nedokázal nic říct. Tak plynuly dny a noci, aniž by se stalo cokoliv podstatného.

Kasom a já jsme chtěli vniknout do strojovny pyramid a hledat hypervyslačku. Byl to odvážný plán, zvláště když jsme netušili jak nás Neznámí přivítají.

Od Travery jsme se dozvěděli, že jeho lid od nepaměti zásobuje Černé potravinami. Dokonce ani tento starý, moudrý muž nevěděl, kdy přistáli na Roostu první Skokani a kdy je Černí začali utlačovat.

Už jsme byli na Roostu sedm pozemských dní. Před čtyřmi dny jsme konečně zaznamenali úspěch, protože jsme vysvobodili dva zajaté gognulské důstojníky a poslali je ve větroni domů. Ještě předtím však dostali hypnotický blok, který je nutil získávat pro nás

plán své krajany.

O několik dní později přivezl vyjednaváč ústní zprávu od patriarchy Gognula. Gognul souhlasil s tajnou schůzkou.

Hodlali jsme ve velkém nákladním větroni odletět na jeden z ostrovů uprostřed zátoky. Mory a Bully měli zůstat v Traveře, aby se starali o klid a poslušnost občanů.

Patriarcha Travera šel na letiště sám. Seděl za kokpitem na úzké sedačce. Jako pilot pro nás pracoval Otrin. Kasom se položil na podlahu. Rhodan zaujal místo druhého pilota. André Noir sledoval reakce patriarchy.

Venku vládl čilý ruch. Traverské Trohneny se proháněly po obloze a zajišťovaly prostor nad městem. Takhle brzy ráno ještě nebylo vidět žádné nepřátelské letouny. Gognul dodržel slovo. Po dlouhé době se zase jednou stalo, že se nepřítel neobjevil nad mořem hned při úsvitu. Rozruch, který proto vládl v obou městech, byl tudíž snadno vysvětlitelný.

„Hotovo?“ zeptal se Otrin, tentokrát oblečený v parádní uniformě. Na hlavě měl perím zdobenou koženou helmu.

Podíval jsem se na Traveru. Stařec zvedl hlavu, protáhl se a kývl. Podíval se na mne a řekl hlubokým hlasem: „Atlane, nebudeme mít snadnou pozici. Gognul je starý paličák a kromě toho nemá v hlavě mozek.“

Usmál jsem se.

„Jeden z gognulských důstojníků o tobě tvrdil totéž.“

Travera rozuměl humoru.

„Sprostá lež. Gognul vůbec není schopen podobné tvrzení vymyslet.“

Zapřáhli nás za tažné ptáky.

Letounem to trhlo. Právě jsem odhadoval Traverův věk. Možná devadesát let standardního času. A Gognul prý má být ještě starší. Naposledy se prý sešli před čtyřmi roky, to ale nešlo o mírové rozhovory, nýbrž jenom o výměnu zajatců.

Znali se velice dobře. Travera musel přiznat, že Gognul zatím vždy dodržel dané slovo. Totéž tvrdil Gognul o Traverovi. Ti dva by se

určitě už dávno dohodli, kdyby mezi ně nezasahovali Černí z Roostu sugestivními silami.

Planeta už po staletí nabízela dostatek životního prostoru. Neexistoval jediný důvod, proč pokračovat v hloupém válčení.

Když jsme vystoupali do výšky, Travera mě oslovil. Svůj meč měl postavený před sebou a oběma rukama se o něj opíral.

„Gognula snadno přesvědčíme. Nenávidí Černé z Roostu stejně jako my.”

„Doufejme.”

Starcova vrásčitá tvář se zasmušila.

„On bude zvažovat, jaké získá výhody. Čarodějná síla Černých je však veliká. Nevím, jestli to vydržíme.”

„My...?”

Přikývl.

„Ano, myslel jsem i tebe.”

„Naše kouzlo je silnější,” uklidňoval jsem ho. „Dostaneme se do pyramid. Pak na Roostu zavládne klid a mír.”

Otrin vystoupal do výšky asi čtyř set metrů. Položil stroj na pravé křídlo a namířil k cíli. Chránilo nás dvacet ozbrojených kluzáků. Pod námi se vlnilo moře. Na obzoru se už vynořila první skupinka ostrovů. Jakmile jsme k ní dorazili, Otrin začal krouživě klesat.

Když jsme přistávali, Otrin vysvětloval:

„Říká se mu Ostrov mrtvých. Nevím proč. Každopádně byl už před mnoha stovkami let označen za neutrální zónu. Pokud by tady přistál postřelený Trohnen, nikdo ho nebude pronásledovat. Společně s Gognulem tu udržujeme letiště s tažnými ptáky.”

Ukázal pod sebe. Jako letiště tu používali široký pobřežní pás. I tady byl prales, který utvářel dobrou termiku, potřebnou k vzletnutí.

Dosedli jsme. Na pláži už čekal jeden kluzák. Byl o něco větší než ten náš.

O kus dál stál muž, který vypadal jako Traverovo dvojče. I on byl vysoký a mohutný a nosil bělostné vousy. Až k nám doléhal jeho hlasitý smích. Posmíval se Traverovi, kterému z člunu pomáhala Mory.

Za ním stáli další dva Gognulové. Dva byli staří, nejmladší musel být pilot. Zděšeně zírali na obra Kasoma. Pilot tasil meč.

„Ty jsi cizinec z vesmírné lodi?“ zeptal se patriarcha Gognul Rhodana, sotva ho spatřil. „Ty jsi ten, který o sobě tvrdí, že ovládá sto tisíc měst? Dokaž to.“

Rhodan se na něj chladně podíval, vzal do ruky zbraň a proměnil jednoho z pralesních obrů v planoucí pochodeň. Strom se krátce nato zhroutil a padl k zemi.

„Stačilo by to, Gognule?“

„Stačilo,“ přikývl patriarcha naprosto klidně. „Pojďme na stanici. Jsem zvědavý, co nám chceš říct. Jmenuješ se Rhodan?“

Pozemšťan přitakal. Ohlédl jsem se na Noira. Ty čtyři Gognuly už měl pod svým vlivem. Oddechl jsem si. Rozhovory nesměly být ničím rušeny.

O dvě hodiny později jsme měli všechno prodebatované. Už neexistovaly žádné neřešitelné rozpory. Vyšel jsem s Noirem před budovu a zeptal jsem se ho: „Jste si jist, že váš hypnoblok odolá sugestivnímu vlivu Černých?“

„Bez starosti, pane. Jejich vliv je na můj blok příliš slabý. Gognul i Travera nyní odolají. Ale měli bychom co nejdříve přejít do akce. Kdo ví, co všechno se může stát.“

„Už jsou tady!“ zahřímal Kasom. „Podívejte, támhle. Letí sem!“

Spatřil jsem trojúhelníkovitý letoun. Blížil se velkou rychlostí.

Rozběhli jsme se k pralesu. Perry zavolal na patriarchy, aby vyšli na volné prostranství a aby se letounu odevzdaně poklonili, ale sotva člun přiletěl na dohled, všimli jsme si typického zvuku agregátů, které obvykle zásobovaly impulzní děla!

„Tohle neprodukuje sugestivní impulzy, to je zbraň!“ zvolal Rhodan a jako první zamířil na letoun. „Pal!“

Dříve než nás mohl protivník zaskočit, sestřelili jsme ho. Dostal několik přímých zásahů, explodoval a zřítíl se do moře...

„Byl obsazen živými bytostmi,“ poznamenal pak Noir. „Zachytil jsem tři nebo čtyři druhy myšlenkových frekvencí...“

Kasom zasunul zbraň do pouzdra.

„Cítím nebezpečí," tvrdil. „Měli bychom odtud vypadnout dřív než sem dopadne atomová bomba. Ve městě nám bude líp. Černí se neodvážejí vyhubit své dodavatele potravin."

Rozběhli jsme se zpátky k pobledlým patriarchům. V jejich očích jsme se dopustili neodpustitelného zločinu, ale nebyla jiná možnost. Kdybychom nechali letoun Černých být, proměnil by patriarchy v hromádky popela.

„Teď poletíš zpátky do svého města, Gognule," řekl Perry patriarchovi. „Travera proti tobě přestává útočit a ty jeho taky necháš na pokoji. Urči dvě stě pilotů stejně jako Travera a ráno je pošlete nad moře, aby předstírali boj. Ale ve skutečnosti už nebudou střílet a zabíjet se navzájem. Od této chvíle si na válku budete jenom hrát. Rozuměli jsme si?"

Gognul přikývl. Oči se mu skleněně leskly. Bylo na čase, abychom podnikli rozhodné kroky proti Černým z Roostu. Když jsme přistávali v Traveře, nad moře se zvedl atomový hřib. Ostrov mrtvých přestal existovat.

Bylo to varování. Pořád jsem nechápal, proč Černí z Roostu nezasáhli energičtěji. Já na jejich místě bych takové nežádoucí hosty dávno zpacifikoval. Proč jednali tak váhavě?

Odvoz potravin pro Černé probíhal v přesně stanovených intervalech. Základna na úpatí pohoří byla zásobována každý den, někdy i dvakrát denně. Buď měli neznámí tak velký apetit anebo jich bylo víc, než bychom čekali.

Za svítání tam byl dopraven Kasom. Ertruský gigant byl jako jediný z nás schopen dojít pěšky až k pyramidám. Vybavili jsme ho třemi vaky s vodou a potravinami. Náklad vážil několik centů, ale on si s ním hravě poradil.

Perry, Bully, Noir, Mory Abroová a já jsme zaujali místo v „plánovaném" nákladním větroni. Seděli jsme ve speciálně upravených koších na potraviny, ve kterých však nyní žádné potraviny nebyly!

Mory měla zůstat jako rezerva v malém kamenném domku na svahu

a případně nám měla krýt záda.

Oba honáci u potravinového stanoviště byli informováni. Byli to spolehliví muži.

Než jsme nastoupili do košů, oblékli jsme si speciálně pro nás vyhotovené, olovem vyztužené obleky, stejně jako Kasom. Měly nás chránit před zářením u pyramid. Byly vyrobeny podle Rhodanových instrukcí dole ve městě.

Oddechl jsem si, když s námi Otrin konečně přistál. Pokud vše probíhalo podle plánu, Kasom už musel být před pyramidami. Věřil jsem, že ho Černí neobjevili. Vládl tam klid.

Náš plán byl prostý. Byli jsme dobrý tým, vytrénovaný a prvotřídní. Doufali jsme, že se nám podaří vniknout do černé věže. Traverové vyprávěli, že větroně Černých s nákladem létaly do této stavby. Věž vždycky vyjela nad povrch a když je přijala, vrátila se pod zem.

Kasom do ní bohužel nemohl vniknout stejnou cestou jako my. Byl příliš velký a těžký než aby se vešel do koše. Jeho úkolem bylo pozorovat dění, případně se s námi spojit vysílačkou a vniknout do věže z pouště.

Pravděpodobně největší nebezpečí představovala radioaktivita. Naše absorbní preventivní injekce byly dobré, ale jejich účinek nevydrží věčně. Více než sto rentgenů jsme nesměli na sebe nechat působit.

Kromě toho jsme naprosto netušili, co nás čeká uvnitř ve věži. Pravděpodobně existovalo podzemní propojení pyramid, věže a strojovny. Doufali jsme, že tam najdeme technická zařízení.

Náš úmysl byl však přesto prese všechno aktem čirého zoufalství. Byli jsme proto velmi skeptičtí ohledně očekávaného úspěchu.

Tři muži s Mory nás vyložili a postavili v koších pod stříšku na obvyklé místo. Mlčeli jsme, dokud na nás Mory nepromluvila.

„Hotovo, vypadá to dobře," řekla dostatečně nahlas, abychom ji slyšeli. „Jdu pryč. Nějaké otázky?"

„Žádné. Díky, Mory," odpověděl Perry. „Kdybychom to nezvládli, vraťte se do Travery a pokuste se probít sama."

„Vy to zvládnete," tvrdila, ale hlas se jí zachvěl.

Pak jsme čekali.

Čekali jsme hodinu a čekali jsme mlčky.

A potom jsem škvírami mezi proutím koše spatřil přibližující se temný bod na obloze. Přilétali!

Ještě jednou jsem si zkontroloval, jestli mám nabitou zbraň... Kluzák přistál vedle srubu. Otevřel vstup. Vyšli z něj dva pracovní roboti a okamžitě přebírali zásoby potravin.

Bezděčně jsem zadržel dech, když si přišli pro můj koš. Roboti mě zvedli a rychle mě odnášeli ke kluzáku. Čekal jsem na signální bzučení, ale na palubě kluzáku neměli žádnou kontrolu individuálních mozkových impulzů. Bylo to dobré. Přinesli i Rhodana a Bullyho. Pak i Noira a brzy nato odstartovali. Zaslechl jsem tiché hvízdání. Nepřišly žádné vibrace. Stroj byl bezesporu velmi kvalitní. Připomínal skvělé kluzáky na Kahalo.

Nikdo nepromluvil. Okamžik rozhodnutí se blížil. Musel jsem myslet na Kasoma...

Hvízdání ztichlo. Tlak v žaludku naznačoval, že klesáme. Ovládlo mě napjaté soustředění. Pak se ozvalo cvaknutí a pracovní roboti, po celý let strnulí, znovu ožili.

Dorazili jsme.

Skrze škvíry v koši ke mně zasvítilo světlo. Zároveň se ozvalo zrádné tikání. Vyděsil jsem se. Zapomněli jsme na naše víceúčelové náramkové přístroje! Teď akusticky hlásily přítomnost gama záření! Mohlo nás to prozradit!

Vynesli mě z kluzáku jako posledního. Jakmile jsme byli všichni z člunu venku, Rhodan začal jednat. V tomto stádiu už se nedalo na nic čekat. Museli jsme zaútočit dřív než věž zajede pod zem. Náš nejdůležitější muž - Kasom by se pak nedostal dovnitř.

Zaslechl jsem zvolání a odhodil jsem kryt koše. Rhodan stál pět metrů nalevo ode mne. Z koše vylezli už i Bully a Noir. Roboti byli zaměstnání nakládáním potravin na běžící pás.

Nacházeli jsme se v rozlehlé hale, jejíž vrata se právě zavírala. Beze slova jsem tasil zbraň, zamířil jsem na zavírací mechanismus a zmáčkł jsem spoušť.

Ozvala se rána, prasknutí a brány zůstaly otevřené.

Rhodan s Bullem stříleli také, prakticky ve stejnou vteřinu. Každý z nás věděl, co má udělat - i beze slov.

Oba pracovní roboti vybuchli.

Rhodan, Bully a mutant se rozeběhli k točitému schodišti. Výťahu jsme nedůvěřovali, i když tu jeden byl. Já jsem doběhl k otevřené bráně a zjistil jsem, že se nacházíme v horní části věže. Věž právě zajížděla do podzemí a horní patro se tudíž blížilo k povrchu.

Pode mnou se střílelo. Rhodan a jeho muži bojovali.

„To jsou jen roboti, klid!“ ozvalo se mi ve sluchátkách. „Sestupujeme stále níž. Nikde žádná živá bytost. Postarej se o Kasoma.“

„Rozumím, Kasom už se blíží, vidím ho,“ odpověděl jsem.

Kasom přiběhl v poslední chvíli a naskočil do otevřené brány.

„Všechno v pořádku, pane,“ duněl jeho hlas. „Všechno jsem slyšel. Venku je klid. Začínáme.“

Znal jsem Ertrusanovy kvality a věřil jsem v ně. Gigant se rozběhl. Následoval jsem ho co možná nejrychleji.

Když jsme doběhli k Rhodanově skupince, spatřil jsem vstup do sálu, naplněného stroji. Ani tam nebylo nikde vidět živou bytost.

„Oni spí?“ zeptal se mě Rhodan.

Záření stále sílilo. Už jsem z toho byl nervózní.

„Musíte se vrátit,“ volal jsem na něj, ale Rhodan vrtěl hlavou. „Vy nejste tak odolní jako já!“

„Ještě máme čas. Pokračujeme! Noire - máte něco?“

„Ano, spoustu mentálních impulzů. Jsou neobvyklé. Ovládá je panický strach, bez vůle k odporu. Zoufalství, nouze a strach. Nepřítel už je psychicky poražen.“

Utíkali jsme dál, ale po deseti minutách jsem kvůli sílícímu záření přece jen Rhodana a jeho muže přemluvil, aby se vrátili. „Neponesu vás zpátky jako mrtvoly!“ křičel jsem na Pozemšťana. „Kasom a já si s nimi už nějak poradíme. Zmizte! My dva jsme odolnější.“

Konečně poslechli.

„...bez vůle k odporu - psychicky poražení nepřátelé!“ tvrdil Noir,

ale nemohl jsem s ním souhlasit. Propracovali jsme se s Kasomem hodně daleko, ale kromě robotů jsme pořád ještě na nikoho nenarazili. Ovšem pak najedou, když jsme dospěli do pravděpodobně nejdůležitějšího sektoru podzemního města, na nás náhle a nečekaně kdosi zaútočil dezintegrátory.

Přede mnou ležel jeden Černý. Jeho radioaktivně zářící brnění bylo roztaveno vinou Kasomova zásahu. Napjatě jsem si prohlížel bytost, která se v tom brnění skrývala.

Podobala se člověku, nebo lépe řečeno mumii člověka. Temná, tenká kůže se napínala přes kosti jako pergamen. Bytost vypadala velmi odpudivě a mrtvolně.

Vytušil jsem, že jsme objevili nějaký ojedinělý biologický fenomén.

Tyto bytosti potřebovaly gama záření k životu stejně jako my vzduch. Pravděpodobně byli jejich předci kdysi stejní jako my, pak se ale muselo něco stát. Část populace zahynula, uměl jsem si představit, že například vinou ozáření, část to přežila a na záření si zvykla. Proto nosili brnění, nasycené radioaktivitou - aby mohli žít.

Patrně jsme objevili poslední praobyvatele této planety. Potomky civilizace, která se musela skrýt do mechanizovaného podzemí. Vysoká spotřeba potravin byla pravděpodobně důsledkem nízkého využití dodávané energie.

Přes to všechno bytosti z Roostu lpěly na životě.

Nyní jsem najednou pochopil, proč proti nám nezakročily dost energicky. Jednaly podle pštroší politiky a doufaly, že my, bytosti z vesmíru, zahyneme jinak než jejich rukou.

Černí byli posledními strážci pyramid. Když byly stavěny, život tu patrně vypadal docela jinak - než došlo k atomovému neštěstí a radioaktivnímu zamoření. Možná, že to byl nějaký defekt, možná válka.

Když na Roostu přistáli Skokani, zřejmě narazili na Černé. Posádka lodi byla sugestivně ovlivněna a přinucena zůstat. Z členů tehdejší posádky se vyvinuli Traverové a Gognulové. Stáří mumie, která ležela přede mnou, jsem odhadoval na nejméně tisíc let pozemského času.

Najednou tu nebyly žádné hádanky. Neuvěřitelné chování strážců

pyramid bylo srozumitelně objasněno.

Kasom pořád střílel. Vtom zasáhl něco, co asi fungovalo jako transformátor. Vyšlehly z toho blesky, stroj se rozpadl a tlaková vlna přivodila zřícení stěny za přístrojem.

Najednou jsme se dívali do rozlehlého sálu za zřícenou stěnou. Uprostřed sálu stál jeden jediný stroj kuželovitého tvaru a můj přístroj na měření radioaktivity se zbláznil. Patrně z toho kužele vycházelo záření.

Kolem dokola něj se shromáždilo asi padesát Černých. Zahájili, zoufalou palbu z dezintegrátorů. Zřejmě se seskupili u tohoto defektního přístroje, protože ho považovali za svátost. Nezbylo nám než opěťovat střelbu.

Záření bylo příliš silné. To jsme nemohli vydržet ani my dva.

Ale střílel jsem a nepřestával jsem.

Můj poslední výstřel zasáhl podstavec kuželovitého stroje. Uvědomil jsem si ještě, že se tam zablesklo.

Když jsem se probрал z bezvědomí, nade mnou stál Ertrusan a lil mi na hlavu vodu. Byla nádherně studená.

„Všecko v pořádku, pane," oslovil mě Kasom. „Poslední Černí zahynuli při explozi. Víc jich tu dole už není. Nacházíme se za zničenou halou. Obešel jsem ji. Voda je téměř bez radioaktivity. Chcete se tady porozhlédnout?"

Nacházeli jsme se v polokruhové místnosti. Na stěnách visely velké monitory a ukazovaly výřezy povrchu planety. Především obě dvě města jsem viděl z různých pohledů. Takhle tedy mumie hlídaly Travery a Gognuly.

Na ostatních monitorech bylo vidět celou soustavu slunce Simban. Dálkové zaměřovače zasahovaly hluboko do vesmíru. Zase jsme spatřili bojující bluesanské flotily! Nemohly být dál než čtyři sta světelných let!

„Tohle je zaměřovači a spojová centrála, pane, o tom není pochyb," konstatoval Kasom. „Pokud vůbec někde je nějaká hypervysílačka, pak tady. Musíme rychle něco udělat, pane, nebo nás to záření zabije."

Už jsme nemluvili, prohlíželi jsme si dlouhou řadu přístrojů,

zkoušeli jsme všemožná tlačítka, odpalovali jsme do vesmíru energetické salvy, startovali jsme neznámé stroje v hlubinách země, až jsme dorazili k ovládacímu panelu, který vzdáleně připomínal ovladač hypervysílačky.

Rozzářily se monitory. Kontrolky se rozblikaly. Přepínal jsem a kontroloval jsem účinek. Rozběhl se jakýsi konvertor a měl jsem pocit, jako by došlo ke strukturálnímu otřesu prostoru. Chvilí trvalo než si mě Ertrusan jednoduše hodil přes rameno a utekl se mnou ven před zářením.

O patnáct minut později jsme byli u brány věže. Kasom už ztěžka oddechoval, ale pak se mnou uběhl ještě asi čtyři kilometry pouští. Tam se svalil i s nákladem za balvan. Náš obr Kasom byl naprosto vyčerpán.

Zavolal jsem pomocí vysílačky o pomoc. O deset minut později tam přistál Rhodan s obrovským nákladním větroněm. Řídil ho Otrin. Přivezl i tažné ptáky. Bez problémů jsme odstartovali a letěli do Traveru. Tam už na nás čekali naši zbývající druzi.

Podal jsem hlášení a Perry vysvětloval, že také zaznamenal otřes prostoru.

„Černí z Roostu už nemohou nikomu ublížit," zamyšleně konstatoval Rhodan. Mory nám dávala další absorbční injekce proti vlivu záření. Doufali jsme, že jsme to nepřehnali.

Rhodan se podíval na patriarchu Traveru. Asi nás považoval za bohy. Nehodlal nám dělat žádné problémy.

Perry pokračoval: „Takže už je jasné, proč doutníkovitá loď tak nahonem odletěla. Stará pyramidová stanice už totiž nebyla v pořádku. Automatika přikázala útěk. Teď jen abychom doufali, že jsme nepřilákali Bluesany. Ve strojně pod pyramidami se něco děje. Je to něco, co je možné pomocí dobrých přístrojů zaměřit. Kde se nacházejí tvé vesmírné lodě, Atlane?"

Nevěděl jsem. Nikdo nemohl říct, jestli je někde nablízku nějaká z našich lodí. Ale museli jsme doufat.

Kasom mezitím usnul. Chrápal tak, že jsem raději odešel do vedlejší místnosti. Lehl jsem si a Mory mě přikryla. Ještě jednou jsem

pomyslel na Černé z Roostu a na Impérium a na naši mizernou situaci.

Už bylo na čase, abychom se konečně vrátili domů! Byl opravdu nejvyšší čas!

K. H. Scheer ŽIVÍ MRTVÍ

Edice Perry Rhodan, sv. 188

Z německého originálu Die lebenden Toten, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH
v Rastattu roku 1986, přeložil Jaroslav Kuťák.

Vydal jako svou tisící osmistou osmdesátou sedmou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1999.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s.. Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvozdňanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč